

SAYI: 27 27 Ekim-10 Kasım 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

REMZİ AYDIN



500'LÜ GÜNLERDE

- Teori-Pratik
- Fabrikalarda İşçi Örgütlenmesi Üzerine
- Direnme Savaşı Sürüyor
- Devrimde Partinin Rolü Üzerine
- Kitleleri Devrime Örgütlemek
- Politik Özgürlükler En Başa!
- Devrimin Ayak Sesleri
- Ayışığı Küba Dostluk Günü

Merhaba

27. sayımızla size yine "merhaba" demenin mutluluğunu yaşıyoruz. Dergimizin her geçen gün okuyucularımızla bizi birbirimize daha yakınlaştırdığını ve kaynaştırdığını seziyor, görüyoruz.

Bu sayımızın gündemini Ekim Devrimi'ne ve onun örneğinden yola çıkarak devrimde partinin rolüne ayırdık. Günümüzde yani devrimin nesnel koşullarının tüm dünyada olgunlaştığı bir tarihsel kesitte, öznel faktörün öneminin nasıl olağanüstü artmış olduğunu bir kez daha vurgulamak istedik. Artık dönem, tüm dünya üzerinde devrimci örgütlenmelere hız verme dönemi.

Başyazımız da benzer bir konuyu ele alıyor bu sayıda. Her siyasi yapının politik görüşlerinin sınımlardan geçeceği bir dönemin yaşandığını, pratiğin kimin teorisinin ne kadar doğru olup olmadığını göstereceğini belirtiyor. Bunun çok uzun zaman almayacağını, çünkü tarihin seyrek değil, sık periyotlar halinde yaşandığını, yoğun bir tarih yaşadığımızı söylüyor.

Remzi Aydın, Bayrampaşa H Tipi Cezaevi B-4 Koğuşu'nda sürdürdüğü Ölüm Orucu eyleminde 500'lü günlere merdiven dayadı. Remzi Aydın, devrim için yola çıkan insanların iradelerinin nelere kadar olduğunu tüm dünyaya gösteriyor.

Yine üzerinde yaşadığımız topraklardan ve tüm dünyadan işçi eylemlerinin haberi var bu sayımızda... Bununla ilintili olarak, fabrikalarda işçi örgütlenmesinin nasıl yapılacağına dair bir yazımız var. Bu konuda düşebilecek bazı yanlışlara Leninist kadroların dikkatini çekiyor yazımız.

Irak'ta Mehdi Ordusu'nun silah bırakmasıyla direnişin bitmeyeceğine dair oluşan yanılsamalı havayı dağıtan yazımızı ilgiyle okuyacaksınız.

Bir süredir yayımlımızda öğrenci gençlik yazılarına pek yer veremedik. Bu sayımızda Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)'nin yeni döneme ilişkin bir değerlendirme yazısını sunuyoruz.

Ayışığı Sanat Merkezi'nin 17 Ekim'de gerçekleştirdiği Küba Dostluk Günü'nün resimlerini ve coşkulu değerlendirmelerini bulacaksınız ilerleyen sayfalarımızda.

Kadro yazımız, örgütçülerimize pratik öneriler sunuyor. Yeni sayımızla buluşmak dileğiyle...

YÜZYILIN KOMÜNÜ KÜBAYLA YÜZÜMÜZ İLERİYE DÖNÜK

Gelin birlikte yaratalım.

Gelin birlikte üretelim.

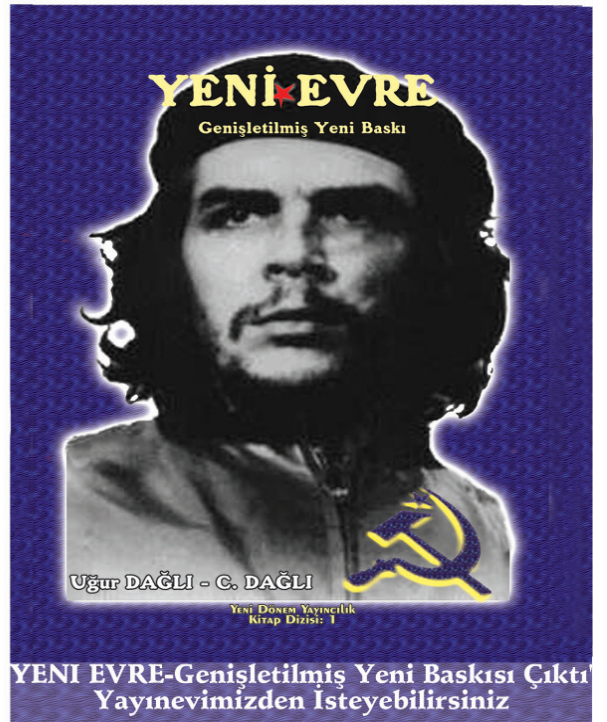
Gelin birlikte uzun bir yola çıkalım, dünyayı değiştirmek için... Çocukların süt bulamayıp da ölmemesi için... İnsanların açlıktan ölmemesi için... Emperyalist savaşlarda insanların katledilmemesi için, gelin bir olalım. Yeni bir dünya yaratalım. İnsanın insanca yaşadığı bir toplum. Emekle sermaye arasındaki çelişkiyi kaldırıp bütün insanlığı özgürleştirelim.

Biz, yeni toplumun yaratıcılarıyız. Kavgamızı sanat cephesinden güçlendiriyoruz. Burjuva kültüre karşı işçilerin kendi kültürünü her geçen gün yeni yeni etkinliklerle üretiyoruz. Umudu kavgayla, kavgayı sanatla büyütüyoruz. Ayışığı Tiyatro Grubu'nun "Havana Röportajı" adlı kitapları oyunlaştırıp hazırladığı okuma tiyatrosu, 17 Ekim Küba Dostluk Günü öncesinde, Taksim, İkitelli, Sarıgazi ve Gazi Ayışığı Sanat Merkezlerinde oynandı.

İnsanlığın onur duyduğu Küba'da toprak reformuyla birlikte, nasıl topraksız köylülere toprak dağıtıldığını, buna karşılık büyük toprak sahiplerinin nasıl Küba Devrimi'ni bastırmaya çalıştıklarını, insanlar bir de tiyatro sahnesinde izlediler. Kübalı milisler tarafından yakalanıp halk mahkemelerinde yargılanan paralı askerleri, işkencecileri insanlar izlerken, adeta kendilerinden geçmiş, öfkelenmişlerdi. Etkinlik her defasında, oyuncuların hep bir ağızdan söyledikleri "Satacak şeylerimiz, meyvemiz, aşılarımız var. Geleceğimizi ise satmıyoruz. Bunu herkes kafasına sokmalıdır" sözleriyle son buldu. Bizler de sanat cephesinden her zaman Küba'nın yanında yer alacağız. Küba'yı savunup koruyacağız. Küba, yeni insanın yaratıldığı sosyalist toplumun temsilcisidir. Bizler de onu ve onun sahip çıktığı insanlık değerlerini koruyacağız.

VİVA KÜBA, VİVA FİDELİ

Ayışığı Sanat Merkezi



**Yeni Evre-Genişletilmiş Yeni Baskısı Çıktı
Yayınevimizden İsteyebilirsiniz**

TEORİ-PRATİK

Toplumsal gelişmelerin çok yavaş olduğu; sonuçlarının ancak uzun sürede alındığı tarih dönemleri çok gerilerde kaldı. Evrim yasası daha hızlı işliyor. Açıktır ki bu durum, neden-sonuç ilişkisini ve farkını ortadan kaldırmaz. Neden-sonuç ilişkisi daha sıklaşır. Sonuç daha az zamanda alınır.

Bunun temelinde meta üretimi var. Egemen bir üretim olarak tüm ulusları birbirine bağladı. Dünya küçüldü. Tarih, ilk defa, gerçek anlamda **dünya tarihi** oldu. Bugünkü insan ilişkilerinin temelinde ekonomik ilişkiler var. İnsan ilişkilerinin, ekonominin egemenliğinden kurtulacağı, zincirli yaşamın sona ereceği, insanlığın özgürleşeceği dönemler gelecektir; fakat o tarihe dek, zorunluluklar dünyasında yaşama-ya devam edeceğiz. Ancak, zorunluluklar dünyası; zorunlulukların serpilip gelişmesiyle kısalıyor.

Bugünkü dünya tarihinde her şey birbirine bağlı olarak gelişiyor. Meta üretimi ve dolaşımı öylesine bir dünya ekonomisi yarattı ve ulusları bu zeminde birbirine öylesine bağladı ki, her bir ülkedeki gelişmeler, diğerlerini etkiler hale geldi. Ülkelerin iç gelişmeleri, dünyadaki gelişmelerin etkisi ve baskısı altında meydana geliyor. Bu, çok önemli bir tarihsel gelişmedir; her ülke tarihi, dünya tarihi ile birlikte hızlanıyor. Ülkelerde ve dünyada tarih seyrek periyotlar halinde değil; sık periyotlar halinde yaşanıyor.

Tarih, boşluk tanımaz; oluşabilecek bir boşluk, gelişen olaylar tarafından **hemen** doldurulur. Tarihi süreci - önceki- karşılayan toplumsal ilişkiler, örgütlenme, sosyal hareket, sürecin dışına düştüğü zaman; tarihsel süreç (evrim) yeni evresine denk düşen yenileri-

ni yaratır. Tarihte **süreklilik** vardır. Süreklilik (evrim) kendi içinde sıçramaları barındırır. Sıçramalar (devrimler) tarihsel süreçte yeni bir dönem başlatır. Devrim dönemlerinde “boşluk” uzun zaman geçmeden doldurulur.

Meta üretimini genelleştiren koşullar, aynı zamanda kapitalizmin yaşamını kısaltan koşullar olur. Bu koşullar, üretim araçlarının gelişmesi ve bilimin pratik uygulamalarıdır. Üretimin yoğunlaşmasına, araçların ve bilimin yoğunlaşması eşlik eder. Üretim araçlarının gelişmesi, bilimin teknik uygulaması toplumsal üretimin boyutlarını en üst noktaya götürür. Tekelciliğin dünya egemenliği şartlarında, toplumsal üretimdeki bu yoğunlaşma, üretim ilişkilerinin kaldıramayacağı düzeylere çıkar. Bu noktada, yeni ve ileri bir toplumsal düzene geçiş başlar. Bu geçiş, kapitalizmden komünizme geçiştir.

Kapitalizmden komünizme geçiş, **devrimci dönüşüm** yoluyla olur. Devrimci dönüşüm, bütünsel, toplumsal bir süreçtir. Devrimci sürecin politik aracı proletarya diktatörlüğü, sınıflar savaşımının en yoğun biçimde sürmesidir. Geçiş döneminin tümü boyunca, proletaryanın devrimci eylemleri en sık duruma gelir. Bu dönem, teorinin pratiğe geçtiği, maddi güç olduğu, büyük alt-üst oluşlar tarihidir. Tarihin seyrek periyotlar halinde seyrettiği çağlarda, teori ile pratiği arasında uzun bir zaman aralığı vardır. Teori-pratik birliği; teorinin maddi güç haline gelmesi **süreç sorunudur**. Buna karşın ekonomik-toplumsal gelişmenin yoğun olduğu koşullarda, teorinin eyleme geçmesi kısa süreyi alır.

Her örgütün politik görüşlerinin sınımalardan geçeceği toplumsal gelişmeler arka arkaya yaşanıyor. Her görü-

Teori-pratik birliği; teorinin maddi güç haline gelmesi süreç sorunudur.

Buna karşın ekonomik-toplumsal gelişmenin yoğun olduğu koşullarda, teorinin eyleme geçmesi kısa süreyi alır. Her örgütün politik görüşlerinin sınımalardan geçeceği toplumsal gelişmeler arka arkaya yaşanıyor. Her görüşün sınıfsal içeriğinin ve bilimsel niteliğinin fazla beklemeden pratiğin (devrimin) sınavından geçeceği bir durum var.

Herkes program ve taktiklerinin ne olduğunu kısa süre içinde görecektir.

Eylemden kopuk, yalnızca bilim ve teori peşinden koşan bir komünist parti, **geçiş sürecinde** öncülük görevini yerine getiremez. Dünyayı değiştirmeye hizmet etmeyen bir teori, teori değildir; teoriysen de, teoriysen değildir. **Eylem zamanı**, teoriysen, eylemden eyleme koşan bir militandır; parti **devrimin savaştan partisi** dir. Türkiye, Kürdistan, Latin Amerika gibi sınıf mücadelelerini hep sert ve şiddetli geçtiği alanlarda eylemden kopuk bir teoriysenlik olmadı hiçbir zaman.

şün sınıfsal içeriğinin ve bilimsel niteliğinin fazla beklemeden pratiğin (devrimin) sınavından geçeceği bir durum var. Herkes program ve taktiklerinin ne olduğunu kısa süre içinde görecektir.

Haklılığımızın tarih tarafından gösterilmesi için uzun zaman beklemek gerekmiyor. Her örgüt haklılığının tarih tarafından teyid edileceğini söyleyerek, esasında sonuç almayı uzun erime bırakıyordu. Ancak yoğun tarihi dönemlerde durumumuzu yakın tarihte görebiliriz. Fidel: “*Tarih beni beraat ettirecek*” dedikten birkaç yıl sonra 1 Ocak 1959’da Devrim tarafından beraat ettirildi. Fidel’i beraat ettiren, Küba halkını özgürleştiren tarih, devrimci eylemlerle yaratıldı. Devrim dönemleri için geçerli olan, yoğun-tarih dönemleri için de geçerli. Burada belirleyici olan eylemdir.

Kapitalizme geçiş dönemlerinde, teorinin eyleme dönüştüğü süreçte, proletarya hareketi, eyleme dayanan bir hareket olarak **kısa süreye çok şey sığdırır**. Fakat her zaman böyle değildir. Sınıf savaşımı hep yüklü-sık periyotlar halinde geçmez.

Ekonomik nedenlerle ve genel politik koşullar sonucu sınıflar mücadelesi keskinleşmiş ve gelişme göstermişse sonuçları çabuk ortaya çıkar. İç savaş ve ayaklanma dönemleri her bakımdan yoğun-yüklü geçer. İç savaş ve ayaklanmayı yöneten proletarya hareketinin militan partisinin tarihi de yoğun-tarih olur.

Proletarya hegemonyasında, iktidarı ele geçirme mücadelesinde kitlelerin eylemleri en üst noktaya çıkar. İktidar mücadelesi milyonların giriştiği sayısız eylemi gerektirir. O zamana dek potansiyel (gizil) olarak bekleyen büyük kitle gücü harekete geçer; tarihin en köklü sosyal değişikliği, toplumsal devrim başlar. Çatışma öylesine şiddetli olur ki, kitlelerin on yıllarca biriken öfkeleri, nefretleri, özlem ve istemleri, hepsi devrimde ifadesini bulur. Emekçi kitlelerin birleşik öfkesinin patladığı bu an eylemlerin en yoğun olduğu andır. İktidarın ele geçirilmesi sıçrama noktasıdır; tarihin en yoğun anıdır; teo-

rinin eyleme dönüşmesidir.

Devrimci dönüşüm sürecinin yönlendirici ve öncü gücü olan, proletaryanın politik hareketi, teori-eylemin birliğini yapısında birleştirir. Devrimci rolünü, **teori-eylem birliği** ile oynayabilir. Eylemden kopuk, yalnızca bilim ve teori peşinden koşan bir komünist parti, **geçiş sürecinde** öncülük görevini yerine getiremez. Dünyayı değiştirmeye hizmet etmeyen bir teori, teori değildir; teoriysen de, teoriysen değildir. **Eylem zamanı**, teoriysen, eylemden eyleme koşan bir militandır; parti **devrimin savaştan partisi** dir. Türkiye, Kürdistan, Latin Amerika gibi sınıf mücadelelerini hep sert ve şiddetli geçtiği alanlarda eylemden kopuk bir teoriysenlik olmadı hiçbir zaman. **Teori, eylem ve örgütlenme** ile birlikte, iç içe ele alındı. Bunun dışında teoriysenliğe soyunanlar gerçek anlamda teoriysen olmadılar. Sınıflar mücadelesinde belirleyici rol oynayanlar, teori, eylem, örgütlenme bütünlüğüne dayananlar olmuştur.

Proletarya enternasyonalizmi dünyayı değiştirmenin etkin aracıdır. Böylesi etkin bir araç ancak eylem temelinde amacına hizmet eder. Eylemin alanı tüm dünyadır. 1936 İspanya iç savaşında **Uluslararası Tugaylar** örneği, bugün tüm yeryüzüne yayılmış durumda. Örneğin temelinde varolan anlayış, sınırlı bir alanda uygulanmaktan çıktı, genellik kazandı. Uluslararası Tugaylar, Leninist Parti’nin tarihi gelişim sürecinde Filistin’de yeniden ortaya çıkarken; günümüzde **Kitle Gerilla Eylemleri** biçimiyle tüm kıtalarda yaygın olarak görülüyor.

Sosyalist mücadele tarihinde, dünyayı değiştirme eyleminde, bugüne dek şanlı örnekler yaratıldı. Proletaryanın toplumsal devriminin daha derine gitme zorunluluğu gereği, dünü aşan yeni örnekler gündeme geliyor.

Sosyalizmin teori-pratiği dünyayı değiştirme gücüdür.

C.DAĞLI

Küçükyalı'dan Yazan İşçi Yoldaşımızın Mektubu Dolayısıyla

FABRİKALARDA İŞÇİ ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE

İşçi sınıfı ayınlara toplamı değildir. Kendi içinde örgütlülük, bilinç ve eğilimler olarak farklılık gösterir. Sınıf bilinci almış olanı, olmayanı, sendikası, sendikası, ekonomik ve politik mücadelenin eğitiminden geçeni ve geçmeyen, sendikalara güvenmeyi, sendikaları yeni keşfedenleri vb şeklinde kendi içinde farklılık gösterir. Bunlarla birlikte çalışma koşulları, ücretleri ve sosyal hakları açısından da farklılık gösterirler. Ve işçi sınıfı, bu farklılıklara göre işçilerin, önlerine koydukları pratik sorunlar, mücadele eğilimleri ve azimleriyle de kendi içinde farklılık gösterir. Fabrika ve işyerlerinde örgütlenme faaliyeti yürüten işçi yoldaşlarımızın başarısı, çalışma yürüttükleri fabrikanın ve o fabrikada çalışan işçilerin bu ve benzeri farklılıklarını gözeterek doğru örgütlenme yöntemlerini belirlemesinden geçer. Yani işçiler içerisinde örgütlenme işine giren birinin, uzun yıllar çalışma yürütecek kadar sabra ve azme sahip olması gerekir. Çünkü işçi sınıfı başka seçeneği olmadığı ve harekete geçtiğinde sonuç alacağına inandığı zaman, önlerine çıkan sorunları çözme işine girer. Tüm bunları gözlemlemeden işçileri iki ajitasyon, bir propagandayla harekete geçireceğini sananlar için hayal kırıklığı kaçınılmazdır.

Y.E.Mücadele



mürüye tabi kıldıklarını ve kendisinin buna nasıl tek başına isyan ettiğini aktarmış. Sorun, işçimizin her şeyi göze alarak, işyeri arkadaşlarının kendisini takip edeceği beklentisiyle tek başına harekete geçmesi. Bunun öncesinde işyeri arkadaşlarını örgütlemek ve harekete geçirmek için nasıl bir yöntem belirlediği ve ne gibi çalışmalar yaptığınan bahsetmemiş.

Geçerken belirtelim. Bizim fabrika çalışmasındaki amacımız, işçileri, bugünün mücadele aracı, genel ayaklanma ve iktidar organları işlevi görecektir komite ve konseyler şeklinde örgütlemek. İşçi ve konseylerinin ne olduğu ve am-

macı yayınlarımızda bir çok kez işlendiği için üzerinde durmadan, belirtmekle yetinelim. Şimdi önmümüzdeki asıl sorun, işçileri fabrikalarda nasıl komite ve konseyler şeklinde örgütleyeceğimiz.

Söz konusu cam fabrikasında çalışan işçilerin, çalışma koşullarının ağırlığını, yoğun sömürüye uğradıklarını bildikleri halde işsizlik (yaşandan kovulma) tehdidi yüzünden baskılara boyun eğdiklerini aktarmış işçi yoldaşımız. Ayrıca işçimizin verdiği bilgilerden, işyeri arkadaşlarının daha önceden hiçbir örgütlenme, ekonomik ve politik eylem deneyimine sahip olma-

diği anlaşılıyor. Yani 700 cam işçisi henüz harekete geçmeye hazır değil. İşte işçi yoldaşımızın önceden bunu gözlemleyip her şeyi göze alarak tek başına giriştiği hareketten kaçınması gerekirdi. Bunun yerine, uzun zaman alsa da işyeri arkadaşlarını aydınlatma, örgütleme ve harekete hazır hale getirme faaliyetlerine girişmesi doğru oldu. İşçi yoldaşımız da tek başına giriştiği hareketin hiçbir şeyi değiştirmediğini, değiştiremeyeceğinin farkında. Aslında işçi sınıfı daha kapitalizmin doğuşunda tek tek girişilen ekonomik ve politik mücadeleden hiçbir sonuç elde edemeyeceğini deneyimlerinden keşfetmişti. Sendikalar, komite ve konseyler gibi işçilerin birlikte mücadele edecekleri örgütlenmeler bu deneyimin sonucunda ortaya çıktılar. İşçilerin tek tek girişecekleri mücadele, bırakın en ufak bir kazanım elde etmeyi, uyanık patronların diğer işçileri de harekete geçireceği kaygısıyla, ilk fırsatta sivrilen işçiyi işten kovmasına neden olur. İşçi yoldaşımızın başına gelen de kovulmak ve bunun sonucunda örgütlenmeyi ve güvenlerini kazanacak bir hareketin peşinden gitmeye hazır 700 işçiyle bağın koparılması ya da zayıflatılması... Bu da önemli bir kayıp sayılmalı.

Bu anlamda fabrikalarda çalışma yürüten örgütçülerimizin, en azından arkalarında birkaç işçi komitesi yada sağlam işçi ilişkisi yaratana kadar kendilerini kovdurtmaktan kaçınmaları gerekir. Bu belirttiğimiz en küçük hedef. Yoksa bir bizim örgütçümüz 700 işçinin çalıştığı bir fabrikada çalışma yürütüyorsa, 700 işçiyi de örgütlemeyi ve harekete hazır hale getirmeyi hedeflemeli.

Kuşkusuz işçi yoldaşımızın her şeyi göze alacak kadar kararlı ve fedakar olması onun niteliğini gösterir. Tüm işçilerin sahip olması gereken bir niteliktir bu. Yeterince fedakar, kararlı ve bedel ödemeye hazır olmayan işçi sınıfı

zafer yüzü göremez.

İşçi yoldaşımız yazısında “*oysa ki, işçiler bunun farkına varsalardı, belki de benim hala bir işim olacaktı*” şeklinde işyeri arkadaşlarını, kendisiyle birlikte hareket etmedikleri ve sonuç olarak işten kovulmasından dolayı sitem etmiş. İşsiz kalmasından dolayı işçimizin yaşayacağı zorluklar nedeniyle site-mini anlayışla karşılıyoruz. Ama işçi yoldaşlarımız başarısız deneyimlerinden dolayı kesinlikle sınıf kardeşlerine olan inançlarını yitirmesinler. Tersine, **genelde kitlelere özeldir işçi sınıfına güvenmek bizi oportünizmden ve reformizmden ayıran en önemli özelliklerden biridir.** Bizim işçi sınıfına olan güvenimiz ve inancımız bir putpe-restin puta duyduğu gibi boş bir inanç değildir. İşçi sınıfına inancımız tamamıyla somut, gözle görülür olgulara dayanır. Nedir bu olgular? Kapitalizmin yarattığı açlık, işsizlik, yoksulluk, sefalet ve ölüm; her geçen gün kitleler ve işçi sınıfı için yaşamı daha da dayanılmaz bir duruma getirmesi. Kapitalizmin yarattığı bu sefilce yaşama ve ölüme işçi ve emekçilerin kölece boyun eğmesini beklemek budalalık olur. Güncel gelişmeleri takip edenler, dünyada ve üzerinde yaşadığımız topraklarda işçi ve emekçilerin sürekli isyan halinde olduklarını göreceklerdir. Buna bir örnek verirsek durum daha iyi anlaşılacaktır: Çorum’da 7 bin toprak işçisi, 7,5 saatlik işgünü, ücretlerin arttırılması ve sendikalaşma için greve çıkmıştı geçtiğimiz aylarda. Bu işçilerden biri olan Zeki Doğan, Yıldız Kiremit işçileri adına Evrensel’e yazdığı mektupta: “*her umudumuzu kaybettiikten sonra birleşip tek vücut olduğumuz şu günlerde bizim için yeni bir gün başlamıştır... bu haklı davamızda sonuna kadar gideceğimizi herkes bilsin. Bu bizim ekmek davamız, namus davamızdır... Bizim diğer adımız 2000 yılının köleleri. Bunun Çorum’da bir sosyal*

patlama (siz bunu ayaklanma anlayın bn.) olursa bunun sorumlusu patronlar ve hükümettir” diyor.

Çorum’daki toprak işçilerini patronları ve hükümeti sosyal patlamayla (ayaklanma) tehdit edecek kadar patlama noktasına getiren koşullar bugün, hemen hemen tüm işçilerin yaşadığı koşullardır. Ve günümüz koşullarında kapitalizm tüm işçileri ve emekçileri patlama noktasına getirmiştir. Bu nedenle, işçi sınıfını örgütlemek ve harekete geçirmek bugün her zamankinden daha olanaklıdır. O halde işçiler arasında örgütlenmedeki başarısızlığın nedenini kendimizde aramalıyız.

Bizim buradan işçileri örgütlemek için sunacağımız hazır bir reçete yok. böyle bir reçete hazırlanamaz da. Dediğimiz gibi, her fabrikanın özgül koşulları ve bu koşullara bağlı olarak işçilerin önlerine koydukları pratik sorunlar birbirlerinden farklılık gösterir. Fabrika örgütlenmesinde başarılı olmak tamamıyla işçi örgütçülerimizin, genel politik şiarlarımızı fabrika özgülünde işçilerin önlerine koydukları pratik sorunlara uyarlayabilme yeteneğine bağlıdır.

Ama şu kadarını söyleyebiliriz: Fabrika çalışmasında örgütçülerimizin her şeyden önce işçilerin güvenini, dostluğunu, yani kalplerini kazanmaları gerekir. Öyle ki işçiler kişisel sorunlarında dahi başları sıkıştığında çözüm adresi olarak bizi görsün. İşçilerin güvenini ve saygısını kazanmadan harekete geçiremezsiniz.

İşçi yoldaşımız her şeyi göze alacak kadar gözü kara ve sömürden kurtuluşun tek yolunun kapitalizmin yıkımından geçtiğini bilecek kadar sınıf bilinçli. Tek ihtiyacı örgütlemeye biraz daha bilgi ve deneyim. İşçi örgütlenmesinde bilgi ve deneyimlerimizi Y.E.Mücadele Birliği’nde paylaşmaya devam edersek, bu konuda eksiklerimizi hızla gideririz.



DİRENME SAVAŞI SÜRÜYOR

Irak'ta kentler kuşatma altına alınarak yoğun bombardımana tutuladursun, direniş gittikçe geliyor. Irak, her gün işgal birlikleri için her şeyi yutan bir bataklığa dönüşüyor. Emperyalistlerin Irak halkını mahkum ettiği işgal cehennemi, şimdi işgalciler için cehennem azabına yol açıyor.

Ne El Sadr ile varılan ateşkes ve Mehdi Ordusu'nun silahsızlandırılması anlaşması, ne sivil kayıpların geometrik artışı, ne yerle bir edilen kentler, işlenen insanlık suçları... hiçbiri direnişi dize getiremiyor. Başından beri tüm dünyada emekçi halkların derin öfkelerini kazanan işgalciler, köşeye sıkışmaya, açmazlara düşmeye devam ediyor. Her şeyden önce kendi evlerinde kendi işçi ve emekçilerinin gazabını üzerlerine çekiyor işgalciler.

İşgalcilik Zor Zanaat

Yalan ve demagoji üzerine kurulu işgal hareketi, daha baştan dünyanın tepkisiyle karşılaşmıştı. Denebilir ki, tarihin hiçbir döneminde böylesine pervasız, böylesine açık yalanlara dayanan, böylesine aşağılık demagojilerle girilen bir işgal olmamıştır. Bu özellikleriyle Irak'ın işgali, ta en başından tepkiyle karşılandı. Her şeye rağmen, askeri gücünün ezici üstünlüğüyle ABD ve "müttefikleri" Arap çöllere daldı.

Eğer işgal, askeri anlamda sorunsuz halledilebilseydi, tüm yalanlara, sahtekarlıklara rağmen,

emekçilerin tepkisi söner giderdi. Ama böyle olmadı. Irak halkı derhal direniş savaşını başlattı. Gün geçtikçe de geliştirdi. Dünya emekçilerinin öfkesi de gelişti, derinleşti. Dengeler sarıldı. ABD-İngiliz anglo-sakson saldırıganlığının yalanları da peşpeşe saçıldı ortaya.

Silah denetçileri Irak'ta kitle imha silahlarına dair en ufak bir ize bile rastlayamadılar. Her iki ülke yönetimi de zor duruma düştü. Blair, en fazla zorlanan lider durumundaydı artık. Kendi partisi bile desteğini çekti. ABD yönetimi ise, işi pişkinliğe vurma yoluna gitti. Önce suç CIA'ye atıldı. CIA başkanı Tenet istifa etti. Sonrasında Beyaz Saray'ın müdavimleri, Başkan'ından sözcüsüne, ekran karşısına geçip güçsüz ve saçma yalanlara sarıl-



mayı denediler. Örneğin Ulusal Güvenlik Danışmanı Rice, Saddam'ın kitle imha silahı olmadığı açığa çıktıktan sonra, "Bunu o zaman bilemezdik, şimdi biliyoruz. Ama o zaman bunu bilseydik bile Irak'ı işgal ederdik" deyip, işgal gerekçesini "Saddam bunu yapmayı düşünüyordu" türünden saçmalıklara indirgeyiverdi. Böyle aptal bir Başkan'a, böyle aptal bir Danışman yakışır doğrusu! Rumsfeld'i, Cheney'i, Powell'ı, bizzat Bush'uyla Washington yönetimi, öylesine köşeye sıkışmış durumdalar ki, işte bu türden zevzekliklerle bu savaşı, işgali ve bu vahşeti haklı göstermeye çalışıyorlar. Böylesine zavallı konumlara düşmekten kurtulamıyorlar. İşleri gerçekten çok zor!

Direniş İşgali Zorluyor

İşgalcileri bu kadar güç duruma düşüren, temelde, direnişin sürekliliği ve gücüdür. Düşünün, her gün seksenden fazla saldırı oluyor işgalcilere. (Bundan birkaç ay öncesinde bu rakam 25 idi.) Morali sürekli bozulan ve kayıplar veren işgal askerleri, sık sık emirlere karşı geliyor, askerlikten kaçıyor, işgalin yarattığı insanlık suçunu tüm dünyanın gözleri önüne sermekten geri durmuyor. Ebu Garip'teki işkence skandalı, askerlerin basına gönderdiği mektuplar, internet aracılığıyla yaptıkları açıklamalar... tüm bunlar, ABD'yi ve ortaklarını güç durumda bırakıyor. İşgal askerlerinin bu davranışları, asil olarak, "düşman bir halk" tarafından kuşatılmış olmalarından kaynaklanıyor.

Kayıplar Artıyor

Basın çoğu zaman işgalcilerin kayıplarını gizliyor. Olduğundan az gösteriyor. Öte yandan Sadr'ın adamlarının göstermelik olarak teslim ettikleri birkaç silahı "direniş bitiyor" görüntüsünü yaratmak için kullanıyor. Durum böyle olsaydı, askerler evlerine dönmek için bu kadar acele etmez; Bush, İngiliz askerlerinin Bağdat civarına, yani çatışma bölgelerine kay-

dırılması için bu kadar baskı uygulamazdı.

İnternet aracılığıyla yayımlanan açıklamalara bakmak bile, direnişin gelişkinliğini görmek için yeter. Orada düşürülen helikopterlerden (bir Chincook, bir Black Hawk), imha edilen M1-Abrams tanklarından, Bradley zırhlılarından ve çeşitli personel taşıyıcılarından bahsedildiğini göreceksiniz. Sadece 6 Ekim günü öldürülen işgalci asker sayısı 40 civarında. İmha edilen askeri araç-gerecin haddi hesabı yok.

Asıl dikkat çeken nokta ise, direnişçilerin gelişkin silahlara sahip olmaya başlamalarıdır. 5K roketleri, Grad roketleri, patlayıcılar... Hele kendi geliştirdikleri ve 45km menzile sahip Kahka füzeleri başlı başına bir dev sıçrama. Direnişçiler bu füzeyle Basra'daki İngiliz üslerini vurdular.

Silahlardaki gelişkinlik, işgalcileri askeri açıdan sürekli baskı altında tutacak ve işgalin sürdürülmesini her geçen gün daha da zorlaştıracaktır. Neredeyse her askeri ve ikmal konvoyu saldırıya uğruyor. Üstelik bu saldırılar, artık eskiden söylendiği gibi yalnızca "Sünni üçgeni" ile sınırlı değil. Kuzeyde Musul ve Kerkük'ten Güney'de Basra'ya, Batı da Suriye sınırına (El Kaym civarı) yayılmış durumda. Şii bölgeleri (Necf ve güneyin diğer eyaletleri), ateşkes sonrasında durulmuş görünse de, Sadr milislerinin söylediği gibi, tekrar silaha sarılmaları hiç zor değil. Şurası çok açık, işgalciler cehennem ateşinin göbeğine düşmüş durumda. Sadece Ekim'in ilk on gününde 40'tan fazla Yankee öldürüldü; iki helikopter, bir tank ve pek çok zırhlı personel aracı imha edildi.

Genel Seçimler

Ocak ayında işgal altında genel seçimler yapılacak. Bu ateş çemberi içinde seçimlerin nasıl gerçekleşeceği ayrı bir konu. Şiilerin ateşkesi bu seçimlerle de alakalı görünüyor. Zira yapılan anketler Şii liderlerin seçimlerde önde olacağını gösteriyor. Kukla başbakan CIA ajanı Allawi'nin hemen hiçbir şansı yok. Ama işgal yönetimi varken seçimlerin nasıl sonuçlanacağı belli olmaz. Ayrıca fiili iktidar zaten işgalcilerde. Yine de seçimler varolan krizi derinleştirmekten geri durmayacaktır. Rumsfeld'in söylediği gibi "sadece güvenli bölgelerde" seçime gidilecek olursa, bu, hiçbir meşruiyeti olmayan bugünkü kuklaların başkalarıyla değiştirilmesi ve halk üzerinde hiçbir etkilerinin olmaması sonucunu yaratır. Ayrıca, seçimleri boykot çağrılarının şimdiden yapılmaya başlandığı bir ortamda, ayaklanmalarla birleşecek bir boykot, işgalciler için durumu daha da ağırlaştıracaktır. Bu yüzden ki işgal ordusu, Ocak ayına yetişmek istercesine, kentleri tekrar tekrar kuşatma altına alıyor, bombalıyor.

Sonuç ne olacak? Başkanlık yarışını Bush ya da Kerry'in kazanması işi değiştirecek mi? Aslında soruyu tersten sormak gerekiyor. Irak direnişinin seyri, dünya halklarının yoğun tepkisi, ABD seçimlerini etkileyecektir. Direniş, her geçen gün güçlenmeye devam ediyor. Ve uygarlığın beşikliğini yapmış bu topraklar, dünyanın en büyük emperyal gücünün hazin çöküşüne de tanıklık yapacak gibi görünüyor. Yaşayacak ve göreceğiz.r

MARKSİZMİN DEĞİŞTİRİCİ GÜCÜ

Merhaba arkadaşlar;

Ben 23 yaşında tekstil sektöründe çalışan Kürt bir işçiyim. Yaklaşık elli kişilik bir atölyede çalışıyorum.

Bildiğiniz gibi halkın en yoksul kesimlerinden insanların çalıştığı bu sektör burjuvalar tarafından bilinçli olarak yozlaştırılmakta ve cahil bırakılmaktadır. Ben de dergiyle tanışmadan önce günün 11 saatini atölyede sömürülerek, arta kalan zamanda ise kahvehanelerde ve TV karşısında maç-dizi vs. izleyerek 'yozlaştırılarak, düşünmeden' yaşıyordum. Yaklaşık 6 ay önce bir heval aracılığıyla tanıştım sizlerle. Bu geçen zaman içinde dergi-kitap-sohbetler ve eğitim çalışmaları sayesinde, sadece emek olarak değil aynı zamanda ahlaki olarak da sömürüldüğümün farkına vardım. Önceden işyerinde gülüp-eğlendiğim, alay ettiğim şeylere karşı çıkmaya ve tavır almaya başladım. Bendeki değişimin farkına varan işçi arkadaşlar bana nedenlerini sormaya başladılar. Ben de gerek bire bir, gerekse de hafta sonları yaptığımız sohbetlerle arkadaşları bilinçlendirmeye başladım. Mesela yüzyılımızın komünü olan Küba'yı anlatıyorum insanlara, oradaki işçilerin yaşam şartlarını, Fidel Castro'yu, Che'yi ve Küba Devrimi'ni. İlk verdikleri tepki "böyle bir yer var mı?" ya da, "hep beraber Küba'ya gidelim" oluyor. Bunlardan yola çıkarak insanlara sosyalizmin faydalarını anlatıyorum. Arkadaşlar artık bunları öğrenmek için kitap okumaya başladılar. Kitap okudukça arkadaşlar daha fazla toplu hareket etme ve birlikte olmanın önemi fark ediyorlar.

Günlük yemek ve mola saatlerinde artık dizilerden-maçlardan değil, Irak işgalinden, Filistin'den ve emperyalizmin sömürdüğü diğer ülkelerden konuşmaya başladık. Devrime en fazla ihtiyaç duyan bu kesimi devrim ve iktidar için bilinçlendirmeli, atölye duvarlarının dışına çıkarmalıyız. Marx'ın dediği gibi, "işçi sınıfı kendiliğinden bilinciyle devrim yapamaz". Tek sorun öncülük sorunudur.

Devrime öncülük edebilmemiz için var gücümüzle çalışmak zorundayız.

**Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar
Her Şey Emegün Olacak!**

**Şoreş Emin, Em Şoreşin!
(Devrim Biziz Biz Devrimiz)**

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/
Adana**

Cumhuriyetçi Kongre'den İşçilerin Milyonluk Yürüyüşüne MÜCADELE SÜRÜYOR*

“Bu yazı, 17 Ekim’de Washington’da yapılacak olan dev bir işçi gösterisine ilişkin ABD’li bir Marksist partinin ‘Workers World Party’nin görüşlerini içeriyor. Okuyucu ABD ve ülkelerimiz işçi sınıfı tarihi arasındaki farklılıkları göz önünde tutmalıdır. Buna rağmen ABD işçi sınıfı içindeki her atılımın dünya sosyalist hareketi için ne denli önemli olduğunu bildiğimiz için bu yazıyı önemli görüyoruz.”

Çevirenin notu.

Ağustos’un son haftasında burada (New York) yüzbinlerce insan, Cumhuriyetçi Parti Kongresi’ne karşı gösteri yapmak için sokakları doldurdu. Kapitalist düzenin tüm gözdağlarına ve engelleme amacıyla başlatılan şaşkıncı psikolojik savaş kampanyalarına rağmen, insanlar bunu gerçekleştirdi. İşçilerin Dünyası Partisi (WWP) olarak bizler, tehditleri cesaretle karşılayan binlerce insanın özel takdirlerini kazandık, ki bu insanlar 29 Ağustos’tan önce bir çok hazırlık gösterisine katılanlar ve bizzat Cumhuriyetçilerin Kongresi sırasında çok çeşitli direnişlere ve sivil itaatsizlik gösterilerine de katıldılar.

Farklı politik inançlardan, çoğunluğu genç 2 bin kişi tutuklandı. Polisle dalaşmadıkları halde, polis onları taciz etti ve onlar da sokakları bırakmayı reddettiler. Onları alkışladık, direnişlerine destek olduk, tutuklananların içinde bir çok yoldaşlarımız ve dostlarımız var.

Düzen, aylar öncesinden gösteriyi engellemek için baskı kampanyalarına girişti. Egemenlerin hazırlayıp sahneye koyduğu, kitleler üzerindeki baskının nasıl bir vahşete dönüşebileceğini anlamak için, ABD ve tüm o azametli emperyalist ittifakın şimdi Afganistan’da ve Irak’ta nasıl bir bataklıkla saplandığı ve direnişin orada onların şereflerini nasıl iki paralık ettiğini görmek yeter.

Düzen New York’ta, Seattle tarzı bir gelişmeyi durdurmak isterken, onların asıl aklından çıkmayan tarihi örnek, 1968 yılında Chicago Demokratlar Kongresi’nde yaşananlar olmuştu. Üzerinde düşünmemiz gereken budur.

Binlerce ve binlerce genç insan Vietnam Savaşı’na duydukları öfke yüzünden 1968’de Chicago’ya geldiler. Seslerini duyurmak istiyorlardı çünkü; bu savaşı, Eugene McCarty’yi demokratların başkan adayı olarak desteklemek yoluyla durdurabileceklerini düşünüyorlardı. Onları polisten bir duvar karşıladı. Ve isyan ateşlendi. Kongreyi izlemeye gelen bütün kapitalist basın olay yerindeydi. Ve gençler haykırıyorlardı; “bütün dünya izliyord.”

Ve hakikaten ABD emperyalizmi, yalnızca Vietnam’da savaşı kaybetmekle kalmıyor, savaş karşıtlarıyla gençlik üzerinde ki tüm kontrollerini de yitirirken, bütün dünya bunu izliyordu.

2004 Cumhuriyetçiler Kongresi’nden aylar önce, Pentagon ve Washington’un bir başka bataklıkla -Irak’a- saplandıkları inkar edilemez oldu. Ve Bush yönetimine, yalnızca işgal yüzünden değil, fakat bütün gerici politikaları yüzünden lanetler yağıyordu. Washington, Irak’ın kentlerinde kontrolü kaybediyordu ve bu du-

rum, New York şehrinin Cumhuriyetçiler Kongresi’nde acilen kontrol altına alınmasını gerekli kılıyordu. Bush’a duyulan nefret, Chicago türü bir isyanı tetikleyebilir ve bütün dünyaya kendi evinde de kontrolü kaybettiğini, tıpkı 1968’de olduğu gibi gösterebilirdi. Kuşkusuz dönemler farklıdır, fakat egemenlerin oynadığı kumar aynı.

Baskı: Mükemmel Fırtına

Federal ve eyalet yönetimiyle New York şehri, çok öncesinden güçlerini Wall Street’le birleştirerek, böyle bir isyanı dağıtmayı hedeflediler. Durumu kavramak için New York belediye başkanını tanımak gerek. 4 milyar doların sahibi Michael Bloomberg bu serveti Wall Street’e ve yönetici sınıfa sağladığı, dünyanın tek tek tüm pazarlarında oluşan her bir finansal eğilim hakkındaki tüyoları sayesinde elde etti. En uygun deyimle, o egemenlerin en yüksek kademelerinde bulunuyor. Ve New York polis şefi Roy Kelly, yalnızca sıradan bir polis değil. En büyük borsa oyuncularından Bear Stearns’ın tüm dünyadaki güvenlik şefidir. Ve elbetteki Bush, bizzat milyarderlerin yaratıcısı... Tam bir amaç birliğine dayanan, tam bir mal birliği. Kapitalist sınıf ya da onun en temel organları içinde tek bir aykırı ses bulamazsınız. Her direnişi daha başlamadan boğmak için varlar; ve bir kez başladı mı baskıya yol verirler; taşkınlık yapmadıkları halde insanlar tutuklanır, etraflarına tel örgüler çekilir, onları gözaltına alma yetkileri tanınır, helikopterlerden teftişler yapılır ve polis vahşetini sokaklara egemen kılar.

Şöyle diyebilirsiniz: bunlar kapitalist demokrasinin klasik bir dökümüdür. Marksistlerce bilinen ve Lenin’in defalarca vurguladığı gibi, kapitalist demokrasi, vahşi bir baskıyla el ele gider. Bu ülkede siyahlar toplumu bunu iyi biliyorlar, Latinler, Asyalılar, Kızılderililer ve Ortadoğulu topluluklar da öyle.

İki büyük kapitalist parti 2 Kasım’da seçime gidiyorlar. Kendi “demokrasi”lerini iş üzerinde pazarlayacaklar. Öte yandan, insanların utanç verici bir emperyalist savaşa ve ülke içindeki saldırganlığa karşı militanca bir protesto için sokağa çıkma haklarını, en anti-demokratik yollardan boğma işini henüz tamamlamamışlardı. Kapitalist demokrasi budur: egemen sınıfın yaşamsal çıkarları etrafında ördüğü kafes içinde kaldığı sürece, o “demokratik”tir.

Emperyalist işgal bunalım içindeyken, halkın ekonomik durumunun zorlaştığı, yönetime karşı öfke duydukları koşullarda;

patronların sorumlu müdürü gibi çalışan haydut bir başkanı ve ülke içinde istikrarı korumak için egemen sınıf, New York sokaklarının demir mengenede zapt edilmesinin ne denli önemli olduğunu gördü. Böylece demokrasi pencereden uçtu gitti ve yerine polis baskısı geldi: Şüphe üzerine gözaltılar, keyfi alkoymalar, özel hakka tecavüz vb. ile birlikte... Yani Bush ve Kerry ne zaman "biz demokrasi için savaşa girdik" deseler, herkese bunun ne demek olduğunu anlatacağız.

Yeni Bir Hareketin Doğuşu

New York'ta kapitalist devletin böyle güçlendirilmesi, egemen sınıfın geleceğin çarpışmalarına yaptığı genel hazırlığın bir parçasıdır. Onlar New York kentinden korkuyorlar, çünkü bu şehir emek hareketi için güçlü bir mevzidir; her yıl yapılan büyük Emek Günü yürüyüşüyle, siyahlar toplumunun politik başkenti oluşuyla, Karayipler Günü için her yıl toplanan iki milyon insanla, Puerto Ricoluların büyük festivalleriyle, geniş bir Dominikli topluluğunu barındırmasıyla bu şehir, çoğunluğunu farklı renklerden oluşturuyor.

Cumhuriyetçiler Kongresi sırasında diktatörce yöntemler, yalnızca gösteriye katılanlara değil, bütün şehir halkına gözdağı vermek için de... Ve çoğunluğunu işçilerle ezilen toplulukların oluşturduğu Chicago, Los Angeles, Atlanta, Houston, Pittsburg, Birmingham gibi kentlere de... Ama onların baskı araçlarıyla yıldırma taktikleri, sınıf mücadelesi altında birleşen gençliğin, savaş karşıtlarının ve uyanış içindeki işçilerin direnişine çarpıp geri dönecektir. 17 Ekim'de yapılacak İşçilerin Milyonluk Yürüyüşü (MWM) çalışmaları sürerken, önümüzde duran tablo budur. Güzel bir tablodur bu, yalnızca dikkat çekici renkli görünüşü nedeniyle değil, fakat emek hareketinin bağımsız tavrının ilanı olduğu için. Savaş karşıtı talepleri var, bunun yanında ırkçılık karşıtı ya da hapis yerine eğitim gibi; ve bütün bunlar en az, ücret artışları, emeklilik ve sağlık hizmetlerine ilişkin talepler kadar önde tutuluyor. Yürüyüş, amaçlarını, servet sahiplerini uyararak ilan ediyor.

Ve bu hareket, ne John Kerry'ye yalvarış içinde, ne de hareketleri demokratların kuyruğuna takmak amacını taşıyan sosyal demokrasi için bahane olan "Bush'un gündemine karşı olmak" gibi muğlak bir referansa sahip. Aksine, sendikacıların ve işçilerin dediği gibi "Kendimiz için organize oluyoruz" diye haykırıyor.

Herkesin görebileceği gibi, bu, öne doğru atılmış büyük bir adımdır ve bunu bizim her koşulda desteklememiz gerekir.

İlk Adım Belirleyicidir

Emeğin tarihi açısından İşçilerin Milyonluk Yürüyüşü (MWM) nerede duruyor? MWM, ABD kapitalist toplumunda emek hareketinin bugüne kadar oynadığı tarihi rol ve misyonu ışığında şöyle görünüyor: sınırlanmış muhafazakar, sınıf işbirlikçisi ve patron sendikacılığıyla geçen onlarca yıldan sonra, tüm bunları yerle bir etmeye yönelen cesur ve dikkat çekici bir girişim bu.

1930'larda büyük bir hamle yaparak geniş ölçekli sanayiye örgütlenen işçilere örgütlenme ve diğer hakları kazandırmakla kalmayıp, yoksullar için yardım fonlarının kurulmasını da sağlayan emek hareketini uysallaştırma faaliyetleri, 2. Dünya Savaşı öncesinde ve sırasında başlamıştı, Mc Cartı'nın cadı-avı döneminde zirveye ulaşmıştı.

İşçi sınıfının ilerleyişinin ardındaki örgütlü güç, komünistler, sosyalist ve ilerici militan sınıf bilinçli işçiler ve sınıf sendikacı-

larından oluşuyordu. Onlar, sendikalarda ne denli kök salarlarsa, sınıf dayanışmasının, toplumsal bilinçli sendikacılığın ve egemenleri tehdit eden politik bağımsızlık kazanmış sınıf mücadelesinin potansiyel gücü, o denli çok oluyordu.

2. Dünya Savaşı sonrası cadı-avının sonucunda, kapitalist politik sistemin egemenliğine boyun eğen, işbirlikçi ve ABD emperyalizmine sadık sendika liderlerinin terfileri gerçekleşince, Sovyetler Birliği'ne, sosyalist kampa ve ABD emek hareketine karşı eş zamanlı bir saldırı başladı. Komünistler ve ilericiler teker teker sendikalardan sökülüp atıldılar. Ve sonrasında, 1960'lı yıllarda siyah özgürlük savaşımının bir sonucu olarak özellikle otomobil endüstrisinin sendikal örgütlenmesinde yer alan militan Afro-Amerikalılara sıra geldi, sendika önderliğinin işbirliği ile bunlar da sökülüp atıldılar.

Yani giderek daha geniş işçi çevrelerinde destek bulan ve tutulan MWM hareketi, en azından söylemde ve umarız ki fiiliyatta, bağımsız bir rota çizerek muhafazakar "patron sendikacılığı"nın geleneksel politik prangalarını parçalamayı vaat eden, on yıllardan bu yana emek hareketi içinden çıkan ilk ciddi atılımdır. Kapitalizmin bağrında yeşeren bilimsel teknolojik devrimin etkisiyle işçi sınıfının temel niteliklerinde ortaya çıkan değişim, böyle bir atılımın zeminini hazırladı. Çalışan sınıflar daha fazla siyahı, daha fazla Latinleri, daha fazla Asyalıyı, daha fazla kadını ve milyonlarca göçmen işçiyi kendi safına dahil ediyor. Daha düşük ücretli ve güç şartlarda çalışan bu sınıf, sermayenin çok daha fazla baskısını üzerinde hissediyor.

1960'ların Siyah Özgürlük Mücadelesi'nin kıdemlilerine MWM adına harekete geçen önemli sayıda işçi önderi arasında rastlamak, bir tesadüf olmasa gerek. Onlar, sendikal işçi hareketinin çatısı altında adalet adına mücadele etmeye devam ediyorlar ve elbette geçmişteki hareketin sosyal bilincini beraberlerinde taşıyorlar.

Ve bugün işçi sınıfının durumu o kadar değişim geçirip yoksunlaştı ki, MWM'nin sendikacılar, gençler, öğrenciler, topluluk çalışanları ve bu düzenden zarar gören kim varsa, onlarla birlikte hareket etme çağrısı yaygın bir karşılık buluyor. Bu çağrı sınıfsal bir zeminde hareket etmek, savaşa karşı mücadeleye girişmek ve bu yolla politik, toplumsal ve ekonomik ufkuları genişletme çağrısıdır. Onyıllardan bu yana, radikaller bütün sosyal sorunlar karşısında ve politikada sendikal hareketin kağıt üzerinde değil ama bizzat eylem içinde, daha ilerici bir duruş sergilemesi gerektiğini söylüyorlardı. Şimdi işçi sınıfının hakiki öncülerinin bizzat emek hareketinin kendi içinde yükselişine tanık oluyoruz.

Denir ki, onbin millik bir yolculuk bile tek bir adımla başlar. MWM'nin bu yolculuğa çıkmak üzere olduğunu görmek çok önemli. Sınıfın bağımsızlığına giden yolda yaşamsal öneme sahip bir ilk adım atılıyor. Bu girişim onu marjinalize etmek, yoldan çıkarmak, gerektiğinde yedeklemek ya da dağıtmak için her şeyi yapmaya hazır düşmanlarla çevrili. Bu düşmanlar her yanda ve egemen sınıfın bütün kesimlerindedir.

ABD'deki mücadelenin geleceği açısından bu hareket oldukça önemlidir. Bu liderler, savaşımı yükselttiler; ve partimiz ve bütün ilerici ve devrimciler bu direniş kıvılcımına desteklerini esirgmeden mücadelenin ateşini körüklemelidirler.

* Fred Goldstein'in 23 Eylül '04 tarihli Workers World (İşçilerin Dünyası) adlı sosyalist dergide çıkan yazısından kısaltılarak çevrilmiştir.

POLİTİK ÖZGÜRLÜKLER EN BAŞA!

12 Eylül karanlığının ürünü olan YÖK, kesintisiz olarak 20 yılı aşkın bir süredir öğrenci gençliğin eleştiri silahının hedef tahtasında oldu. Sistemin faşist YÖK eliyle yürüttüğü baskı politikası öğrenci gençlik mücadelesinin kapitalist sisteme karşı varolan tepkisinin eyleme dönüşmesinde ilk kalkış noktasıydı. 80'li yılların ikinci yarısında yükselişe geçen öğrenci gençliğin mücadelesi koyu baskı yıllarının ardından gençlik kitlesinin ilk ciddi çıkışıydı. İşçi sınıfından yükselen protesto seslerine katılan yine öğrenci gençlik oldu. Toplumsal mayalanma aşamasındayken kendi muhataplarını hareketin içine çekmeye başlamıştı. İşçi sınıfı örgütsüz bırakılmasına rağmen cılız da olsa mücadeleye yönelmiş ve yakın geleceğin büyük kavgalarının ön hazırlığına girişmişti. 84 yılının masmus işçi direnişleri, 90'lı yılların başında yüzbinleri harekete geçiren ve siyasi iktidarı köşeye sıkıştıran görkemli eylemlere dönüşecekti. Tank paletlerinin ezip sindirdiği toplum, işçi sınıfının açtığı nefes borularından oksijen depolamaya başladı. Öğrenci gençliğin bu harekete seyirci kalması beklenemezdi. Milyonlar, devrimci eylemin ateşiyle kapitalist toplumun devrimci eleştirisine yönelmişken, üniversite kampüsleri canlı tartışmaların ve devrimci eylem arayışının etkin mekanları haline geldi.

Sınıflar savaşımının 90'lı yılların ilk çeyreğinde hızlı niteliksel dönüşümü toplumun farklı kesimlerinin harekete katılmasında köklü bir değişimi zorunlu kıldı. Devrimin somut bir gerçeklik olarak gündeme girmesiyle mücadele, üzerinde yaşadığımız topraklarda açık düzeyine hızla ilerledi. Devrim, geçici yol arkadaşlarından kendini kurtarmak, devrimci proletaryanın önderliğinde iktidar kavgasına hazırlanmak sorununu önüne pratik bir görev olarak koydu. Gelişmenin doğal akışı sınıfsal ve politik bir yol ayrımını dayattı. Bir an önce gemileri burjuva limanlara demirmek telaşı içine giren reformcu kesimler görülmedik bir hızla tarih onları için hazırladığı talihsiz rolün aktörleri olarak sahnede yerlerini aldılar.

Öğrenci gençlik, bu saflaşmanın yaşadığı kulvarlardan sadece bir tanesiydi. Dev-

rimci öğrencilerin başını çektiği ve toplumsal devrim mücadelesinde, öğrenci gençliğe "politik özgürlükler kazanılmadan akademik özgürlükler kazanılamaz" anlayışını taşıyan DÖB, bu politikanın üniversitelere ve liselelere nüfuz etmesini sağlamak için inatçı bir mücadele yürüttü. Bugün de DÖB, Denizler ile aramızda bulunan tarihsel bağın, üniversite ve liselerde yeniden daha güçlü biçimde kurulması için enerjik bir mücadele hedefine sahiptir. Gelişen bu yeni dönemde DÖB, "Denizler gibi daha ileri" şiarını öğrenci gençliğe taşımak için var gücünü ortaya koyacaktır. Denizlerin toplumsal devrim kavgasında yarattığı değerlerin günümüz gerçekliğinde geliştirilmesi ve öğrenci gençliğin Denizlerin kurduğu DÖB saflarına kazanılmasının önemi, güçlü bir öğrenci gençlik hareketi oluşturulması açısından vazgeçilmez bir konudur.

Reformcu anlayışlar "akademik mücadele her şeydir, politik özgürlükler sorunu öğrenci kitlesini bölen ve doğrudan ilgilendirmeyen bir sorundur" biçimindeki yaklaşımları nedeniyle, öğrenci gençliği basit bir protestocu güç olarak okul duvarlarının içine sığdırmaya çalıştılar. Bir yanında DÖB'ün diğer yanında reformistlerin olduğu bu ikiye ayrılan görüş üzerine var olan saflaşma henüz kitlesel bir boyuta ulaşmadı; daha çok politik perspektifler düzeyinde sınırlı kaldı. Şimdi bu ayrışmayı kitlesel niteliğe ulaştırmak, öğrenci gençliğin gelecek mücadelesinin rotasını yakından ilgilendiriyor. İşte YÖK olgusu tam da bu noktada sürekli tartışıldı. **12 Eylül despotizminin üniversitelerde oluşturduğu kara bulutların dağıtılarak kapitalist egemenliğe yönelen mücadelesinde sadece bir ilk çıkış momenti oluşturan YÖK temelli protestolar, giderek öğrenci gençliğine politik varlığını inşa ettiği asıl zemine dönüştürüldü.** Bu durum, öğrenci gençliğin YÖK'ün dışında varolan bir çok soruna karşı aktif müdahalede bulunmasını engelleyen ve toplumun genel gündemini kendi gerçek gündemi olarak görmeyen bir düşünce sistematüğünü beraberinde getirdi.

Genel gelişme süreci ana hatlarıyla böyle oluşan YÖK ve öğrenci gençliğin mücadelesinde artık bugüne geldiğimizde ge-

çen yılın belirli ölçülerde farklılık taşıyan çizgilere sahibi olduğunu düşünüyoruz. Geçen yıl dünyada ve Türkiye'de yaşanan siyasal gelişmeler öğrenci gençliğin mücadelesine yansdı. Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi temel gündem olarak değerlendiren ve bu ekseninde bir faaliyet yürüten üniversite gençliği NATO Zirvesi'nin engellemesi sürecinde ise daha iyi bir performans sergiledi. Bu sene de oldukça yüklü bir gündemle 6 Kasım'a yaklaşıyoruz. Üniversiteleri de içine alan birçok yasa, faşist baskı yasası gündemde. Yeni Ceza İnfaz Yasası, YÖK Yasa Tasarısı, Küba'ya yönelik ABD'nin saldırı hesapları, Irak ve Filistin'de yükselen halk direnişi, Kürt halkına yönelik saldırılar, sovruşturmalar vb gündemimizi oluşturan ciddi konu başlıkları. Özellikle devrimci tutsaklara yönelik saldırılar üzerine ciddiyetle eğilmeliyiz. Devrimci tutsakları sahiplenmek konusunda geniş kitleleri bilgilendirmek üniversite ve liselerde yoğun kampanyalar yapmak bu konuda güç birliği oluşturmak çok önemli. Tek tip elbise ve diğer yasal düzenlemeler devrimci geleceğine yapılmış saldırılardır. Üniversite gençliği başta bu konu olmak üzere diğer gündemler üzerine görüş bildirmeli ve eylemlerde bulunmalıdır. Dünden daha çok şey yapabiliriz. Alışkanlıklarının ve statükolarının bozulmaması için yavgara koparan reformcularla pazarlığa girmeden doğru devrimci yoldan ilerleyecek cüretkar bir kavganın ateşleyici gücü olabilecek olan öğrenci gençlik kendi sınırlarını aşabilecek birikime sahiptir. Bu anlamda bütünün organik bir parçası olan okullarımızdaki sorunları elbette ki gündemimize alacağız. Ama asla bunlara takılıp kalmayacağız. Öğrenci gençliğin asıl dikkatini, emekçi sınıfların sorunlarına, politik özgürlüklerin kazanılması mücadelesine, Kürt halkının kendi geleceğinin engellenmesinin bizleri köleliğe mahkum ediyor oluşuna, zindanlardaki baş eğmez mücadeleye çekeceğiz.

DÖB, 1 Mayıs ve NATO Zirvesi'nde "Hedef İstanbul!" şiarıyla pratik mücadele konusundaki doğru bakış açısını başarılı bir şekilde ortaya koymuştu. Yeni eğitim döneminde de aynı perspektifle hareket edecek, okullardaki sorunların üzerinden atlamadan, öğrenci gençliğin asıl dikkatini emeğin politik iktidar mücadelesine yöneltme çabasını sürdürecektir. Çünkü DÖB, "Politik özgürlük kazanılmadan akademik özgürlüklerin kazanılamayacağı" görüşünden hareket ediyor. Denizlerin açtığı yolda emin adımlarla ilerliyor. Zafere kadar da ilerlemeye devam edecektir.

DÖB
(Devrimci Öğrenci Birliği)

DEVİRİMDE PARTİNİN ROLÜ ÜZERİNE

Büyük Ekim Devrimi'nden 87 yıl sonra, bu konu üzerine yazılmış pek çok eser ve yazı bulunuyor. Devrimin ölümsüz önderleri, başta Lenin ve Stalin'in dünyanın ilk muzaffer proleter devriminin üzerine yazdıkları, günümüzde de devrimci proletarya için bulunmaz değerlerdir. Bütün yazı ve eserlerdeki ortak nokta, 1917 Ekim Devrimi'nin, proleter devrimler çağına muzaffer bir açılış yapmış olmasıdır. Kuşkusuz, eğer kapitalizm bir dünya sistemi haline gelip, gelişme çağını tamamlamış olmasaydı; ileri kapitalist ülkeler emperyalizme doğru evrimleşerek, hem sosyalizme geçişin maddi zeminlerini döşemiş, hem de dünyanın ezilen milyarlarca emekçisini devrimin fırtına alanları içine çekmiş olmasaydı, insanlık tarihinde böyle bir çağ açılmazdı. Kapitalizmden komünizme geçiş ve proleter devrimler çağı, bizzat kapitalizmin tüm dünyada gelişimi tarafından hazırlandı. Ekim Devrimi, bu çağın ilk büyük zaferiydi.

Kapitalizmden komünizme geçiş ve proleter devrimler çağı, 20. yüzyıl boyunca ve günümüze dek gelişimini sürdürdü. Elbette, düz bir çizgi halinde değil. Kendi içinde kesikli, devrim sıçramalarıyla dolu, kimi zaman geri düşüşler ve zig zaglarla dolu bir tarihi dönemdir bu. Ve bugün, bu geçiş çağı, kapitalizmin altında yaşadığı son, yeni ve belirleyici evresine girmiş bulunuyor. Leninistlerin Yeni Evre olarak tanımladıkları dönemdir bu. Ekim Devrimi, tarihsel geçiş çağının ilk büyük zaferi olarak, yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Günümüz dünya proletaryasının savaşımında, içerdiği derslerle önemli tartışılmaz Ekim Devrimi'ni her yönüyle ele almak, tek bir yazının sınırlarını aşar. Biz, Ekim Devrimi'nin, sadece bugüne değil, gelecek kuşaklara da yön veren evrensel derslerinden yalnızca birini; bir toplumsal alt üst oluş ve devrimler döneminde öznel etkenin (partilerin, kadroların, politik güçlerin) rolü üzerinde durmak istiyoruz. Günümüzde öznel etkenin önemi, olağanüstü artmış bulunuyor.

Öznel etkenin artan önemini nereden anlıyoruz? Onu öne çıkartan nesnel koşullardır. Dünyada emperyalist-kapitalist sistemin gelişiminin vardığı boyut, üretici güçleri şu ya da bu ülke düzeyinde değil, artık küresel düzeyde toplumsallaştırdı. Üretici güçlerin, bu top-

lumsal karakterlerinin tanınması için yarattığı krizler, küresel düzeyde süreklileşti. Kapitalizm, yalnızca üretici güçlere toplumsal karakter kazandırmakla kalmadı; aynı zamanda, bu gelişmenin sonucunda insanlığa, milyarlarca emekçiye inanılmaz acılar çekti. İnsanlık, kapitalist gelişme altında aşağılandı, hakarete uğradı, en koyu baskıyı etinde hissetti, açıklık ve yoksulluğa terk edildi, dünya savaşları ve işsizlik cehennemiyle tanıştı. Ve kapitalizm, kendi iç işleyişinin tutsağı olarak, bütün bu sorunları hafifletmek bir yana, içinden çıkılmaz bir kangrene çevirdi. Yüzmilyonlarca insan, artık burjuva sınıfın ne emekçilerin sorunlarına ne de dünyanın diğer önemli sorunlarına çözüm üretecek yapıda olmadı, bizzat kendi gözleriyle görüyor, şahit oluyor.

Bu bir "ideolojik" alt üst oluştur. Politik alt üst oluşları ve devrimleri, devrimci fikirlerin yüzmilyonlar içinde hızla yayılmasını önceleyen "ideolojik bir devrim"dir. Emekçiler artık dünyayı ve olayları, burjuva ölçülerle tartmıyorlar. 20. yüzyıl boyunca, önceki dönemden bin kat fazla yetkinleştirilen baskı ve yalan mekanizmalarına rağmen, burjuvazi geniş emekçi yığınların kendi egemenlikleri altından hızla kaçışına engel olamıyor.

Üretim araçlarının, küresel düzeydeki toplumsal karakterlerinin tanınması için kapitalist üretim ilişkilerine yaptığı baskı, küresel ekonomik krizleri doğururken, bir üretici güç olarak sosyal birey de burjuva ilişkilere baş kaldırarak, ideolojik alt üst oluşun nesnel zemini yarattı. Bu dönüşüm, politik dönüşümlerle tamamlanmak zorundadır. Politik dönüşümler, yalnızca devrim yoluyla, devrimci proletaryanın öncülüğü yoluyla mümkün olabilir. Bu politik dönüşümleri yalnızca proletarya, ekonomik dönüşümün bir aracı yaparak, bugünün en temel sorunlarının büyük bir kısmını bir çırpıda çözecek güce sahiptir.

Öznel etkenin öne çıkışını ve vazgeçilmezliğini hazırlayan koşullar bunlardı. Peki Ekim Devrimi'nde öznel etken kendi rolünü nasıl oynadı?

Lenin'in En Büyük Eseri:

Ekim Devrimi

Öznel etkenin ya da dar anlamıyla: bir partinin, tek başına toplumsal devrim gibi bir

alt üst oluşu belirleyen güç olamayacağını; fakat bir kez nesnel koşullar olgunlaşır, öznel etkenin, onmilyonların yaşamını kökten değiştiren bu tarihsel eyleme öncülüğün ne denli önem kazandığını, yine en açık biçimiyse Ekim Devrimi'nde görüyoruz.

Bin yıllık çarlık monarşisini dört gün gibi kısa bir sürede yıkan 1917 Şubat Devrimi'nden (Ekim Devrimi için çok önemli bir hazırlık aşaması olmuştur), çok değil, yalnızca iki ay önce, Lenin İsviçreli işçilere hitap ederken şu sözleri söylüyordu: "*Avrupa'da şimdiki mezar sessizliğinin bizi yanıltmasına izin vermeyelim. Avrupa devrimlere gebe dir. Emperyalist savaşın korkunç vahşeti, pahalılık dehşeti her yerde devrimci bir atmosfer yaratıyor ve egemen sınıflar, burjuvazi ve onun mutemedi hükümetler, son derece büyük sarsıntılar geçirmeden çıkamayacakları bir çıkmaza gittikçe daha çok batıyorlar*" dedikten sonra, ömrünü komünizm davasına adanmış bir insan olarak, sözlerine şu eklemeyi yapmadan edemiyordu: "*Biz ihtiyar kuşaktan olanlar, bu güzel günleri göremeyeceğiz*"

Lenin gibi politik bir dehanın, iki ay sonra patlak verecek ve bin yıllık çarlık monarşisini devirecek olan Şubat Devrimi'ni öngörememesinde şaşılacak bir şey yok. O, tam bir diyalektikçi olarak, ekonomik ve siyasal olayların yol açtığı eğilimlere, ortaya çıkardığı dinamiklere işaret ederek, bu eğilim ve dinamikleri güçlendirip zafere taşıyacak politik görevlerin ne olduğunu saptamakla yetinmiş; proletaryaya "böyle davranırsanız, şu kadar zamanda zaferi elde ederiz" gibi boş hayallerle asla prim vermemiştir. Ekim Devrimi'nden sonra, 1918'de işçilere şöyle sesleniyordu:

"*Anımsayınız, aralık 1916'da, iki ay ve birkaç gün sonra Çarlık monarşisinin yıkılacağını nasıl garanti edebildik? Ülkemizde iki devrim yaşamış olan bizler, devrimin seyri nin öngörülemediğini, yaratılamayacağını görüyor ve biliyoruz. Sadece devrim için çalışabiliriz. Eğer inatla, özveriyle çalışırsak, bu çalışmayı, çoğunluğu oluşturan ezilen kitlelerin çıkarlarıyla birleştirirsek, devrim gelir ama devrimin nerede, nasıl, ne zaman hangi nedenle patlak vereceğini söylemek mümkün değildir.*"

Ne zaman ve hangi nedenle patlak vere-

ceğini kestiremediği devrim, Şubat 1917'de çarlık monarşisini devirdiğinde, bu kez Lenin, bunu bir mucize olarak görenlere, soğukkanlı bir üslupla cevap veriyordu. Bunun bir mucize değil, muazzam zengin bir içeriğe sahip devrimin, tarihin ani dönemeçlerinde sınıf güçlerinin karşılıklı ilişkilerinin beklenmedik bir biçimde ortaya çıkışının sonucu olduğunu söyleyen Lenin, devrimin seyrini değiştirecekti. İsviçre'de yaşadığı günlerde, bütün günlerini kütüphanede geçiren bu ufak tefek adam, bir anda emperyalist ülkelerin en çok korktuğu adam oldu. Rusya'ya doğru yola çıkan bir trenin, Almanya topraklarına ayak basmasını diye Alman yetkililer tarafından kapısı mühürlenmiş zırhlı bir kompartımanında ülkesine varan Lenin'i, istasyonda yüzbinlerce işçi bekliyordu. Orada, karşılama komitesindeki Bolşevikleri bile şaşırtan bir konuşma yaptı: Proletarya, iktidarı tek başına almalıdır; bütün iktidar Sovyetlere devredilmelidir, di-yordu.

Bu görüşüyle Bolşevik Parti içinde yalnız kalan, hatta istifa noktasına kadar gelen Lenin, olayların burjuva hükümetin gericiliğini, küçük-burjuvaların yalpalamalarını ve karakterizliğini ortaya çıkarmasıyla, devrimci proletaryanın en ileri kesimlerinin desteğini kazandı. Bolşevikler, "Bütün İktidar Sovyetlere" genel şiarı altında formüle ettikleri şu programı, devrimci yığınlar arasında propaganda etmeye giriştiler: Toprağın ulusallaştırılması, bütün bankaların birleştirilip kamulaştırılması, tekelci büyük işletmelere el konulması, tüm halkın tüketim birliklerinde zorunlu birleşmesi, üretim ve bölüşüm üzerinde genel işçi denetimi, emperyalist savaştan çekilme. Bolşevik kadrolar kolları sıvadılar ve işçi sovyetleri içinde küçük bir azınlıkken, altı ay gibi kısa bir sürede, bütün devrimci işçiler, çoğunluğunun desteğini almayı başardılar. Oysa yolun başında, bu programın halktan destek bulacağına inanan, hemen hemen yalnızca Lenin'di.

Nüfusun Ezici Çoğunluğunun Kazanılması İçin Ayaklanmak

Lenin ve Bolşevik parti, yığınların kazanılmasının tek yolunu, devrimci programın yoğun bir şekilde propagandasında görmüyordu. Aynı zamanda, hem bu programın sözde değil fiiliyatta sanınmasını sağlayan sayısız eylem örgütlendi (gerici Kornilov ayaklanmasına karşı silahlı direnişlere girildi) hem de nüfusun ezici çoğunluğunun, silahlı bir ayaklanmanın zaferiyle kazanılması yolu benimsendi.

1917 yılının Ekim ayı yaklaşırken, politik koşulların silahlı bir ayaklanmayı kaçınılmaz kıldığını gören Lenin, ülke çapında henüz yeterli ilişkilere sahip olunmadığı için -örneğin demiryolları, posta ve telgraf emekçi-

leri Menşeviklerden yanaydı- ayaklanmaya karşı çıkan kimi Bolşevik liderlere şöyle sesleniyordu: "*Mesele mutlaka şu ya da bu birlikle zamanında ilişkiler kurmak değildir; mesele sadece proletarya ve köylü ayaklanmasının zaferinin demiryolcuları ve postatelgraf memurları ordusu içindeki kitleleri memnun edeceğidir. (...) Partinin sağlam çizgisinin, bükülmez kararlılığının da hakeza ruh halinin, özellikle şiddetli devrimci anlardaki ruh halinin bir faktörü olduğu unutulur.*" Bolşevikleri böyle uyarıyordu Lenin: Kitleler Bolşeviklere güvendiler, ama zamanında onları harekete geçirip, zafer kazanma yolunda kararlı bir eyleme girişmezlerse, bu destek ve güven yokolacaktır. Devrimci iktidarı fethetmek kapısı aralandığında, ne kadar kitle gücüne ve geniş ilişkilere sahip olduğunu, bunun çoğunluğu oluşturup oluşturmadığını düşünme! Çünkü devrimci iktidarın bir yığın ayaklanmasıyla fethedilmesi ve zaferi, milyonlarca insanı devrimci saflara kazanmak için en güçlü araçtır.

Lenin ve Bolşevik partinin tanımladığı mücadele araç ve yöntemleri, berraklaştırdığı politik amaç ve hedefler, devrimci yığınların elinde en güçlü silaha dönüştü. Kuşku yok ki, proleter devrimler çağının başladığını resmen ilan eden Ekim Devrimi, Lenin ve sıkı bir proleter disiplinle donanmış Bolşevik partinin kararlı eylemi olmasaydı, böylesi bir zafer ulaşamazdı. Yüzmilyonlarca insanı, bütün bir tarihi sarsan bir devrim, bazen böyle, tek bir insanın özel gücüne ihtiyaç duyar. Devrimlerin özel güce ne denli gereksinim duyduğunu, bundan daha iyi anlatan bir tarihi olay sanırsınız yoktur.

Günümüzde Özel Gücün Artan Önemi

Ekim Devrimi'nin derslerinden yola çıkarak, bir devrimin zaferi için gerekli olan özel gücün, günümüzde de geçerli olan tanımını verebiliriz. Sovyet bilimcisi Malinin, şöyle özetliyor:

"1-) *Yığınların devrimci bilinci, savaşımı sonuna kadar götürme konusundaki hazırlıkları ve azimleri*

2-) *Devrimin zaferi için yığınların ve tüm güçlerin savaşımında bir araya getirilmesini ve dağıtmak bir şekilde değil, birlikte hareket etmesini olanaklı kılan öncü-gücün örgütlenmiş olması,*

3-) *Yığınların, yeterince deneyimli, savaş içinde pişmiş ve gerek doğru bir savaşın stratejisi ve taktiklerini geliştirebilen, gerekse bunları yaşama geçirebilen bir parti tarafından yönlendirilmesi.*" (Malinin, Marksı-Leninici Felsefenin Temelleri, Cilt2, sf.135)

Bir devrimde silahlı ayaklanmanın zaferi, yalnızca partinin gücüne değil, yığınların azmine ve kararlılığına da bağlıdır. Parti, bu

azimli ve kararlı yığınların güvenini kazandıkça, özel güç olarak devrimde belirleyici konuma yükselir.

Bir devrim için gerekli nesnel koşulların, sadece yaşadığımız topraklarda değil, bütün dünyada olgunlaştığını biliyoruz. Hatta, bir devrimci sıçrama anını yakınlaştıran özgün bir politik olgu olarak devrimci durumun bir çok kapitalist ülkede ortaya çıktığını da görüyoruz. Dünya proletaryası ve ezilen halkları bir ayaklanma içindeler. Buna rağmen, devrimin hangi ülkelerde, ne zaman zafer ulaşacağı, özel etkenin, neredeyse yalnızca özel etkenin olgunluğuna bağlı duruma gelmiştir.

Ekim Devrimi'nden bugüne kadar emperyalist-kapitalist dünya, egemenliğini koruyan baskı aygıtını yüzlerce kat yetkinleştirdi; yığınları baskı, cehalet, bezginlik ve aşağılanmışlık içinde bırakan tüm koşulları sonuna dek geliştirdi. Fakat, bununla birlikte, düzenin mezar kazıcısı proletaryanın da, fiziki gücünü, ittifaklarını, politik manevra yeteneğini, birikimini aynı oranda geliştirdiğine tanık oluyoruz. Sadece yaşadığımız topraklarda değil, bütün dünyada proletarya ve ezilenler, kapitalizmin vahşeti karşısında aynı seçenikle karşı karşıya: Ya yokoluş ya da devrimci savaşım. Özel etken, onun en başta gelen unsuru proletaryanın devrimci partisi, burjuvazinin çözemediği bir yığın toplumsal sorunun, proletarya ve sosyalizm tarafından bir çırpıda nasıl çözüldüğünü, -SSCB, Küba gibi tarihi ve canlı örneklerle- anlatarak, bir seçime zorlanan yığınları kazanabilir. Dahası, deneyimlerle kanıtlanmış bu kurtuluş yolu için, en büyük fedakarlık ve kahramanlığı göze aldığını, kararlılığını sergilediği oranda, yığınlarla kurulan bu ilişkiler sarsılmaz bir güvene dönüşür.

Leninist Parti, Ekim Devrimi'ne öncülük eden Lenin'in Bolşevik Partisi gibi, yığınların devrimci özlemleriyle buluşan programı, stratejisi ve taktikleriyle; bunların hayata geçmesi yolunda gösterdiği kahramanlık, özveri ve kararlılıkla, kısa sürede bu sarsılmaz güvenin gelişme nüvelerini oluşturdu. Şimdi bu nüveler güçleniyor, yaygınlaşıyor. Yığınlar, sözde değil ama eylemde, proletaryanın mücadele araç ve yöntemleriyle, küçük-burjuva devrimciliğin araç ve yöntemlerinin karşılaştırmasını yapacak ve doğru olan tarafı seçecek olgunluğa ulaşıyor.

Özel etken, işte böyle iki ayrı kutupta, bir tarafta öncü partinin yayılması yoluyla, diğer tarafta yığınların, bu partinin formüle ettiği mücadele araç, amaç ve yöntemlerini kendi deneyimleriyle sınamak yoluyla olgunlaşarak, devrimin zaferini hazırlıyor. Öyleyse şunu söyleyebiliriz. Nerede, ne zaman olacağı bilinmez, ama, kesin olan şu ki, gelen devrimdir... r



Zindanları Yıkacak,
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 490. Gününde

CEZA İNFAZ YASASINA KARŞI EYLEM



Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK), 21 Ekim günü Remzi AYDIN'ın Beşiktaş'taki 10. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmasından hemen sonra, mahkeme önünde bir basın açıklaması yaptı.

Remzi AYDIN'ın ve Ölüm Orucu eylemi'nde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün annelerinin de katıldığı açıklamada, "Ceza İnfaz Yasasına Karşı Mücadele", DETAK" pankartı açıldı. Zindanlarda Tek Tip Elbise dayatmasına dik kat çekmek için 2 kişinin üzerlerine "Mavi Kefen" giydikleri, ayaklarına prangalar bağladıkları eylemde sık sık "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz", "Ceza İnfaz Yasasına Karşı Mücadele", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganları atıldı.



Okunan basın açıklaması metninde ise, devletin Yeni Ceza İnfaz Yasası'nı çıkararak, bugüne kadar zindanlarda yaptığı her türlü uygulamaya yasal dayanak oluşturmak istediği belirtildi. Bu yasanın uygulamaya geçmesi halinde, devrimci tutsaklar üzerindeki baskıların kat be kat artacağı, F tipi zindanlarda birbirinden yalıtılan devrimci tutsakların dört duvar arasında en ağır işkencelere maruz kalacakları vurgulandı. Tek Tip Elbise dayatmasının bunlardan biri olduğuna; 12 Eylül döneminde de bunun denendiği ama devrimci tutsakların Tek Tip Elbiseleri "Mavi Kefen" diyerek yırtıp attıklarına yer verilen açıklamada; devrimci tutsakların yine canları pahasına da olsa bu saldırıya karşı direneceklerinin altı çizildi.

Açıklama, zindanlarda devrimci tutsakların katledilmesine izin verilmemesi ve herkesin tüm gücüyle onların yanında yer alması gerektiğine dair yapılan vurguyla sona erdi.

Mahkemeye çıkartılan Remzi AYDIN'ın ise, oldukça zayıflamış olduğu ve mahkemeye tekerlekli sandalye ve ambulansla getirildiği gözlemlendi.

Duruşma, 27 Ocak 2005 tarihine ertelendi.

NURAN GÜVENİLİR TAHLİYE OLDU: *"Tahliyeler; Devletin Yeni Saldırılarının Hazırlığıdır"*

TKEP/Leninist davasından 6 yıldır tutuklu olan Emekçi Kadınlar Derneği (EKD) eski yöneticilerinden Nuran GÜVENİLİR, Gebze Özel Tip Cezaevi'nden tahliye oldu. Ceza İnfaz Yasası'nda yapılan değişiklik sonucu tahliye olan Nuran GÜVENİLİR, bu tahliyelerin göz boyama amaçlı olduğunu, devletin Ceza İnfaz Yasası'yla zindanlarda çok kapsamlı bir saldırıya hazırlandığını, bu nedenle dışarıda olan herkese çok büyük görev düştüğünü söyledi.

Nuran GÜVENİLİR, şimdi ulaşılabilecek herkese ulaşılp, zindanlarda yeni katliamlara izin verilmemesi için harekete geçmeleri çağrısı yapılması gerektiğini vurguladı. Nuran GÜVENİLİR, "dışarıdaki tüm yoldaşları tek tek, ayrı ayrı tanımak istiyorum" diyerek, yoldaşlarına duyduğu hasreti dile getirdi.

Ölüm Orucu Sürüyor

Remzi Aydın bugün Ölüm Orucu Eylemi'nin 490. gününde. Remzi Aydın ve Ölüm Orucu'nda olan diğer savaşçılar her gün eriyen bedenleriyle duvarların dışına sessizliğin çığlığını savuruyorlar. Bu çığlığı yüreklerinin kulakları en sağır olanlar bile duymak zorundadır. Tüm dünya F Tipi zindanlarda devrimci kanı öğütüldüğünü bilmelidir. Yeni Ceza İnfaz Yasası ile devrimci tutuklulara karşı yeni bir saldırı dalgası başlatılmış durumdadır.



“Günler ağır/ günler ölüm haberleriyle geliyor” önümüzdeki süreç Ölüm Oruçlarının yaygınlık kazanarak süreceği bir süreç olacaktır.

Biz Leninistler Ölüm Orucu savaşçılarının sesini duyurmak için İstanbul'un çeşitli bölgelerine yazılamalar yaptık. E5 yolu üzerindeki Çocuk Sitesi durağının hemen yanındaki duvara “Ya Devrim Ya Ölüm”, onun tam karşısındaki duvara da “Ölüm Orucu Sürüyor” yazılaması yaptık.

Esenler Birlik Mahallesi durağına yakın duvarlar üzerine de “Ölüm Orucu Sürüyor” TKEP/L imzalı yazılamalar yapıldı.

Biz bu büyük yürüyüşte yoldaşımızın ve siper yoldaşlarımızın yanında olduğumuzu, onların yalnız olmadıklarını bir kez daha haykırıyoruz:

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZAFERE KADAR DAİMA!**

İstanbul'dan Leninistler

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu haberi yayınlıyoruz.

Gülsuyu'nda Haykırdık: “Evlerimizi Yıkırmayacağız” KALICI ÇÖZÜM DEVRİMDE!

Emekçi sınıflara yönelik saldırılar yoğunlaşarak devam ediyor. Bu saldırılar, kendini son olarak gecekondu yıkımları ile gösteriyor. Gecekondu yıkımları çeşitli bahaneler öne sürülerek gündeme geldi. Gecekondu yıkımlarının yeniden gündeme gelmesinin nedeni, bir türlü hayata geçiremedikleri yıkımları bu sefer gerçekleştirerek sermayeye rant alanı açmak.

Ama biz biliyoruz ki, bu zamana kadar bu yıkımları bedeller ödeyerek engelleyen emekçi semtlerimizin insanları, bu seferki saldırıları da boşa çıkaracaktır. Yeter ki, birlikte hareket ettiğimizde güçlü olduğumuzu ve ancak mücadeleyle bu saldırıları boşa çıkaracağımızı bilelim.

Bizler bu bilinci Gülsuyu emekçi halkına ulaştırmak amacıyla, Grup Yorum'un 26 Eylül Pazar günü Gülsuyu'nda gerçekleştirdiği halk konserinde yerimizi aldık. 2 bin civarında insanın izlediği konserde, “diskette adın çıktı” denilerek tutuklanan 82 kişinin serbest bırakılması istendi. Konser başladığı anda bizler de suskunluk fesadıyla boğulmak istenen Ölüm Orucu eylemini Gülsuyu emekçi halkının gündemine sokmak amacıyla kuşlamalar gerçekleştirdik. Konser alanının bütün giriş ve çıkışlarında yaptığımız kuşlamalar bir çok kişinin ilgisini çekti. Konser sırasında, attığımız “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Bütün İktidar EmegİN Olacak” sloganlarıyla eylemimizi devam ettirdik.

Konserin bittiği anda açtığımız; Mücadele Birliği imzalı “Evlerimizi Yıkırmayacağız, Kalıcı Çözüm Devrimde” pankartı, konsere katılan insanların oldukça dikkatini çekti ve birçok kişi bunu alkışladı. Pankartı açmamızın ardından da “Gülsuyu Faşizme Mezar Olacak”, “Faşist Devlet Gülsuyu'ndan Defol”, “Faşizme Karşı Silah Başına”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey EmegİN Olacak”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara” sloganlarını haykırdık. Attığımız sloganlara çevreden insanların da katıldıkları gözlemlendi.

Akşam saat 19.00'da başlayan konser oldukça coşkulu bir şekilde yaklaşık 1 saat sürdü ve atılan sloganlarla son buldu.

Anadolu Yakası'ndan Leninistler

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR



Son sayılarımızda Avrupa’da ve dünyada süren emekçi eylemlerinin yükselişe geçtiğinden ve bu eylemlerin politik niteliğinden bahsediyoruz. Son iki hafta içinde dünya çapında gerçekleşen emekçi eylemlerine, gösterilerine ve grevlere bakacak olursak, nesnel durumun dünyayı nasıl bir değişimin eşiğine getirdiğini görebiliriz. O halde bugün çok rahatlıkla söyleyebiliriz: **“Başka bir dünya mümkün ve kaçınılmaz”.**

Kolombiya’da Ekonomi Politikalarını Protesto

Kolombiya’da devlet başkanı Alvaro Uribe’nin ekonomi politikaları ve yeniden seçilebilmesini sağlayacak anayasa değişikliği planları, halkı sokağa döktü.

Kamu emekçilerinin bu protesto eylemleri nedeniyle hastaneler, mahkemeler kapalı kaldı, okullarda ders yapılmadı. ABD, “ülkedeki iç savaşı sona erdirmeye” adı altında, emekçilere ve devrimcilere katliam yapması için Uribe hükümetine yılda 700 milyon dolarlık askeri yardım yapıyor. Bunun için vergileri de yükselten Uribe hükümeti, Kolombiya ekonomisinin zayıflamasına engel olamıyor.

Almanya’da Binlerce Volkswagen

İşçisi Eylem Yaptı

Volkswagen(VW) firması ve IG Metal Sendikası arasında devam eden toplu iş görüşmelerinde sonuç alınamadı. Görüşmeler sürerken, 12 Ekim’de VW’nin 6 fabrikasında 4 bin işçi eylem yaptı. Eylemci işçiler, taleplerini sıralarken sendikayı da uzlaşmaması konusunda uyardılar. Bir gün önce, 11 Ekim’de de gene 4 fabrikada 7 bin 500 işçi iş bırakmıştı. Görüşmelerde VW, işçilerin iş güvencesini kabul etmenin karşılığında kabul edilemez talepler ileri sürüyorlar.



Opel’de

“Şimdi Grevin Tam Zamanı”

Opel’in bağlı bulunduğu General Motors (GM), geçtiğimiz haftalarda 10-12 bin işçiyi işten atacağını ve Opel Rüsselheim, Saab Trollhattan ve İngiltere’deki Vaulhaux fabrikalarının kapatılacağını bildirdi.

GM’nin bu planını protesto için Almanya-İspanya-Portekiz-İngiltere-Polonya-Avusturya-İtalya-Belçika ve İsveç’teki Opel işçileri greve çıktılar. Toplam 40 bin işçinin çalıştığı işletmelerde, halklar da greve destek veriyor.

Grevin en kitlesel olduğu işletme, Almanya’nın Bochum kentindeki Opel fabrikası oldu. Work 3 bölümünde çalışan 600 işçi pankartlarla yürüyüşe geçtiler ve Work 4’teki işçilerle birleşen işçiler, eylemin ardından fabrikanın tüm kapılarını kapatarak barikatlar kurdular ve üretimi durdurdular. Opel’de üretim durunca, yan sanayisi olan Jonson Controls’da da üretim zorunlu olarak durdu. IG Metal’in Bochum Şubesi ise, işçileri eylemden vazgeçirmeye çalıştı; ortamın gerilmemesini istedi ve işbaşı çağrısı yaptı. İşçiler ise “Şimdi grevin tam zamanı” diyerek grev komiteleri oluşturmaya başladı.

Grevin 6. gününde 19 Ekim günü dayanışma çağrısıyla, şehirdeki emekçiler ve Almanya’daki bütün otomobil işletmelerinden işçiler, Bochum’a geldiler. Eyleme madenciler, emekçiler, işsizler ve öğrenciler de katıldı. Aynı gün Rüsselheim, Kaiserlautern ve Eisenach şehirlerindeki Opel fabrikalarında da üretim durdu.

Rüsselheim’de de toplanan 20 bin işçi, “Grev İstiyoruz” pankartlarıyla şehir merkezine yürüdü. Opel işçilerini esnaf ve şehir halkı da destekledi. İspanya-Portekiz-İngiltere-Polonya-Avusturya-İtalya-Belçika ve İsveç’teki Opel işletmelerinde de eylemler yapıldı ve işten atma planlarının geri alınması istendi. Brezilya’daki Opel fabrikasında da dayanışma grevi yapıldı. GM tekeli ise, eyleme katılan işçileri işten atmakla tehdit etti.

Otomobil Yan Sanayinde Grev Var

En önemli otomobil yan sanayi işletmelerinden Mahle’de de 12 Ekim’de üretim durdu. Almanya’da 17 fabrika’da çalışan 9 bin 500 işçi iş bıraktı. Mahle daha önce, harcamalardan tasarruf etme gerekçesiyle 2 bin işçinin işine son vereceğini açıklamıştı. İşçiler ise, buna izin veremeyeceklerini, protesto eylemlerinin süreceğini söylediler.

Kanada’da Yüzbinler Grevde

Kanada’da Kamu Hizmetleri İttifakı (PSAC) Sendikası işçileri, süren toplu iş sözleşmesinde taleplerinin kabul edilmesi için greve çıktı. 125 bin kamu işçisi, 13 Ekim günü iş bırakarak greve çıktı.

Nijerya'da Petrol Zammı

Genel Grevle Karşılandı

Afrika ülkesi olan Nijerya'da 11 Ekim'de genel grev başladı. Emekçiler, petrol fiyatlarına yapılan %25'lik zammın geri çekilmesini talep ediyor.

Tüm ülkede başlayacak grevi desteklemek için, 10 Ekim günü Kaduna şehrinde yapılan eylemlerden birinde, polisle eylemciler arasında çıkan çatışmada 12 yaşındaki bir çocuk öldürüldü.

Günlerdir süren genel grev nedeniyle tüm dükkanların kapalı olmasına rağmen, petrol tekelleri, bu grevden üretimin etkilenmediğini ileri sürüyorlar.

Hollanda'da Sosyal Haklar

Gasp Edilemez

Hollanda'da hükümetin işçileri işten çıkarması ve emeklilik yaşını 67'ye çıkartması ve daha birçok sosyal hakkı gasp etmek istemesi üzerine 2 Ekim'de Amsterdam'da yüzbinlerce kişi iş bırakarak eylem yapmıştı.

8 hafta sürecek iş bırakma ve eylemler planlayan Hollandalı emekçilerin protestoları, ilk olarak 14 Ekim'de demiryolu işçilerinin greviyle başlayacak. Ülkede tren ve otobüslerin çalışmamasıyla ulaşım felce uğrayacak.

İngiltere'de Savaşa Hayır

Londra'nın Trafalgar Meydanı'nda binlerce işçi eylem yaptı. 16 Ekim günü Irak'taki savaşın durdurulması için yapılan eyleme, savaş karşıtı gruplarla küreselleşme karşıtı binlerce kişi katıldı. Kent merkezinde toplanan 15-20 bin kişi civarındaki eylemciler, Bush ve Blair'i suçlayan pankartlarla Trafalgar Meydanı'na yürüdüler.

Amerika'da Bir Milyon İşçi Yürüyüşü

ABD'de Bush yönetiminin emek karşıtı politikalarını protesto etmek için onbinlerce Amerikalı işçi eylem yaptı. 17 Ekim'de 15 binden fazla Amerikalı işçi, daha fazla iş imkanı, sağlık hizmetlerinin kamulaştırılması ve Irak'taki işgalin sona ermesi taleplerini dile getirdi.

İşçi temsilcileri, Bush yönetiminin sadece Irak ve Afganistan'a değil, Amerikalı işçi ve emekçilere de savaş açtığını vurguladılar ve işçi haklarına yönelik saldırıları protesto ettiler. Ülkenin dört bir köşesinde eylem yapan emekçiler, seçimlere gün-



Kolombiya'da Emekçiler Eylemde



Avrupa Sosyal Forumu Kapsamında Eylemler

ler kala, Amerikalıların ülke içinde ve ülke dışında karşılaştıkları sosyal-ekonomik ve politik zorluklara dikkat çektiler.

Binlerce emekçinin katıldığı protesto eylemlerinin en önemli taleplerinden biri, Irak'taki ABD askerlerinin çekilmesi oldu. İşgalin, Irak halkına açılan bir savaş olduğunu söyleyen işçiler, bu işgal için harcanan milyarlarca doların eğitime ve kamu hizmetlerine harcanması gerektiğini söylediler.

3. Avrupa Sosyal Forumu

'Başka Bir Dünya Mümkün' sloganı ile iki Brezilya'nın başlatmış olduğu Dünya Ekonomik Forumu ilk olarak 28 Şubat 2000'de Sao Paulo'da 8 örgütün delegelerinin bir araya gelmesi ile gerçekleşti. Daha sonra 2001 yılında Porto Allegre'de düzenlendi. DSF'nin yerel ve bölgesel anlamda da yaygınlaşması kararıyla Avrupa Sosyal Forumu oluşturuldu. ASF ilk olarak 2002 yılında İtalya'da, ikinci olarak da 2003 Kasımında Paris'te gerçekleşti.

Avrupa Sosyal Formu (ASF)'nin bu yıl 3.'sü gerçekleşti. Forum 14-17 Ekim tarihleri arasında, İngiltere'nin başkenti Londra'da Alexandra Palace'de, dünyanın bir çok ülkesinden sendikaların, siyasi partilerin ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla yapıldı. Forum'da "Sosyal Adalet ve Dayanışma", "Savaş ve Barış", "Demokrasi ve Temel Yurttaşlık Hakları" gibi konular yer aldı. İki gün boyunca süren Forum 17 Ekim Pazar günü Russel Square'den başlayan bir yürüyüşle devam etti.

Anti-kapitalistlerden, sendikalardan, savaş karşıtlardan ve çevrecilerden oluşan 70 bin kişi Trafalgar Square'e kadar ABD'nin Irak'taki işgalini protesto etti.

Avrupa Sosyal Forumu, emperyalist-kapitalist sistemin artık insanlığa hiçbir şey veremeyeceğinin ve "başka bir dünya" arayışının güçlenmesinin göstergesi oldu.

İtalya'da 24 Saatlik İş Bırakma Eylemi

İtalya'da 22 Ekim tarihinde üç büyük sendika tarafından örgütlenen 24 saatlik grev, İtalya'da hayatı durdurdu.

Toplu taşıma işçilerinin başlatmış olduğu ve tren, tramvay, belediye otobüsleri ve metroların çalışmadığı grev, İtalya'da büyük etki yarattı. Hak gasplarının sona ermesi, bir yıldan beri sözleşmelerin yenilenmemesi, maaşlara zam talebi ile başlatılan grev, 24 saatin sonunda sona erdi. İtalya'daki sendikalar, daha geniş çaplı grevlere hazırlanıyorlar.

Antep Ayışıĝı'nda YILMAZ GÜNEY ETKİNLİĞİ



Antep Ayışıĝı Sanat Merkezi olarak baskılara boyun eğmeye- rek faaliyetlerimize devam ediyoruz. Baskılar karşısında yıl- mayarak “Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla” di- yerek etkinlikler düzenliyoruz. Bu hafta, ölümünün 20. yıldönümü dola- yısıyla, Yılmaz Güney’le ilgili bir etkinliğimiz vardı.

Yılmaz Güney’in devrim ve sosyalizm uğrunda mücadelesi onun yaşamının amacı oldu. Sanatı ve sinemayı bu büyük amacı gerçekleştiri- me yolunda bir araç olarak en iyi şekilde kullandı. Onu ve üretimini zin- danlarda tutmak ve susturmak istediler. Ancak o “bu duvar, bu duvarımız vız gelir bize vız” diyerek sanatını tüm dünyayla paylaşmayı bildi. Yılmaz Güney son nefesinde bile tavrını enternasyonalist proletaryadan yana kullanarak şu sözleri söyledi: “Üşüyorum, üzerimi Komüncülerin battaniyesiyle örttü.” Bu sözleriyle devrimci sanat anlayışını ön plana çıkartıyordu. Biz de bundan dolayı Antep’te 26 Eylül Pazar günü Yılmaz Güney’in anılması için Ayışıĝı Sanat Merkezi’nde saat 14.00’de “Yılmaz Güney’i Anma Etkinliği” düzenledik. Etkinliğimize 60 kişilik bir katılım oldu. Etkinliğe açılış konuşması ve devrim sa- vaşçıları adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra Yılmaz Güney’in hayatı ve eserleri ile ilgili yazılar okundu. Daha sonra Yılmaz Güney’in yazmış olduğu şiirler seslendirildi. Ayrıca Ayışıĝı Sanat Merkezi tiyatro grubu hazırladığı skeçlerle yaşam i- çerisinde yaşadığımız sorunları gözler önüne serip bu sorunlara dikkat çektiler. Kısa bir ara verildikten sonra Duvar filminin perde arkası görüntüleri izlendi. Bu bizleri çok etkiledi. Çünkü yapılan röportajlar, büyük sinemacının çocuklarla dayanışma içerisinde olması ve onları oyunculuĝa hazırlayıp bu filmin hem sanatsal hem de siyasal olarak ne kadar önemli olduğunu anlatması çok etkileyiciydi. Katılımcılar bu gösterimi büyük bir zevk alarak izlediler. Yılmaz Güney’in kişiliğini, düşüncelerini bir kez daha benimseyip takdir ettiler. Ayrıca “Savaş Çocukları” adlı bir fotoğraf sergimiz de vardı. İnsanlar bu fotoğraflardan etkilenip hazırlamış olduğumuz izlenim defterine fotoğraflarla ili- gili düşüncelerini yazdılar. Böylece düşüncelerini kendi içlerinde saklamayıp diğer insanlarla paylaşma olanağı buldular. Fotoğraflar bir hafta boyunca sergilenmeye devam edecek. Etkinliğin sonunda orada kalan arkadaşlarla bağlama çalarak türküler söyledik, halaylar çek- tik. Böylece etkinliğimiz güzel ve eğitici izlenimler bırakarak bitti.

Antep/ Ayışıĝı Sanat Merkezi
Emekçileri

İZMİR AYIŞIĞI'NDA “KÜBA UZAK DEĞİL” ETKİNLİĞİ

Pek çok yerde şubeleri olan ve yoğun bir faaliyet yürüten Ayışıĝı Sanat Merkezi, geçtiğimiz ayı Küba İle Dayanışma Ayı olarak i- lan etmişti ve bununla ilgili faaliyetlerde bulundu.

Ayışıĝı Sanat Merkezi’nin İzmir Şubesi de Küba İle Dayanışma Ayı programları çerçevesinde pek çok etkinlik gerçekleştirdi. Bu et- kinliklerin sonuncusunu da 15 Ekim Cumartesi günü gazeteci-şair Dursun Özden’in konuşmacı olarak katılım sunduğu bir programla gerçekleştirdi. Etkinlik, “Küba Uzak Değil” ismiyle sunuldu.

Kampanyanın finali olacak olan 17 Ekim’deki Küba Dostluk Günü’ne hazırlık olarak da planlanan etkinlik, saat 18.20’de başladı.

İnsanlar toplandıktan sonra, Ayışıĝı Sanat Merkezi çalışanı Di- lek Gül, bir konuşma yaparak etkinlik programını açıkladı. Ardın- dan Dursun Özden’in bir kitabından adı, Fidel olan bir çocuğun ha- tıra defterinden alıntılar okundu. Dursun Özden, Küba’ya nasıl gitti- ĝinden, Fidel Castro’yla karşılaştığında yaşadıklarından ve en çok da Küba’dan, oradaki yaşantıdan, kültüründen bahsetti. Söyleşinin ardından soru-cevap kısmına geçildi.

Aradan sonra, bu kez Ayışıĝı Korosu sahne aldı. Koronun söyle- diği marşların ardından, sıra Grup Serüven’e geldi. Ayrıca etkinlikte Che’nin, Fidel’in resimlerinden oluşan bir dia gösterimi de yapıldı.

Etkinlik, Grup Serüven’in seslendirdiği halay parçalarıyla çeki- len coşkulu halaylarla sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

“Yoldaşlarımız ve İdeolojimiz Bizlere Koskoca Bir Dünya Verdi”

Merhaba;

Ben 20 yaşında bir emekçiyim. Şu anda içerisinde bulunduğum kolektifle 16 yaşında tanıştım. O zamanlar lisedeydim. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ile başladım kendimi geliştirmeye. Apayrı bir dünyaydı benim için bu kolektif, devrime sosyalizme olan inan- cım ve yoldaşlarım olan güvenim sonsuzdu. İşçilerin, emekçilerin eylemleri, Marksizmin-Leninizmin eylem kılavuzluğu benim şu an- daki bilincimi oluşturdu.

Beni ilk mücadeleye çeken yön, Leninistlerin sıcaklığı, samimi- yeti, bitmek tükenmek bilmeyen enerjileri ve korkusuz, gözüpek, düşman karşısında kuşandıkları o proleter uzlaşmaz tavrıydı. Bu yüzden işçi sınıfının, iktidar yürüyüşünde önder olarak kabul ede- ceği tek ideolojinin benim yürekte inanın, bağlandığım kolektifin ideolojisi olduğunu gördüm. Bunun için kolektifime en yararlı ola- bilecek şekilde bulunduğum alanda yüreğimi ve de bilincimi devri- me adayarak mücadele etmeye başladım. Yoldaşlarımız ve ideoloji- miz bizlere koskoca bir dünya verdi. Şimdi bize düşense, binlere sosyalizmi öğreten kolektifimize, devrimimize ve de proletaryaya en iyi şekilde önderlik edebilmektir.

Bizim kolektifimiz, Denizlerden 13 Mart Savaşçılarına, Agit’ten Cihan’a, Murattan Sibebe ve Aysuna en yükseklerde dalgalanan bayrağı, devrim ve sosyalizm yolunda proletaryanın en önünde ta- şıyacaktı.

15. YILINDA LENİNİST SAFLARA!

Y.E.M.B Okuru/Bir Emekçi

Kapatılan Sümerbank'ta Eylem Bitmedi

Mücadele Birliği okurlarının da hatırlayacağı gibi geçen sayımızda, aylardır fabrikalarına geri dönmek isteyen Sümerbank işçilerinin kararlı direnişini yayınlamıştık.

Ekim'in 11'inden itibaren fabrikayı terk etmeme eylemi gerçekleştirmek isteyen işçilere 3. günden sonra polis, fabrikadan çıkmaları için zor kullandı. Sümerbank fabrikasının Doğa Madencilik'e satılmasından sonra fabrika içerisindeki işçiler polis tarafından çıkarıldı. Buna karşılık işçiler Ankara'da bir eylem gerçekleştirdiler. 2 gün boyunca Ankara'dan ayrılmayan işçiler satışın iptali için dava açtılar, sendika merkezlerini dolaştılar, Özelleştirme Yüksek idaresi-



ne gittiler. hiç bir sonuç alamayan işçiler son olarak Türk-İş merkez binasını önünde eylem gerçekleştirdiler.

Direnişin başından beri Sümerbank işçilerinin hiç bir sorunuyla ilgilenmeyen Türk-İş'e işçiler öfkelerini "Gün Gelecek Devran Dönecek Türk-İş İşçiye Hesap Verecek", "Sermayenin Türk-İş'i Kaça Sattın İşçiyi", "Sümerbank İşçisi Hesap Bekliyor", sloganlarıyla dile getirdiler. Daha önceki sayımızda bizlerle sohbet eden Teksif Bakırköy şube başkanı Çetin Yelken "Sümerbank gitti, bu iş bitti" düşüncesine sahip olanların her zaman yanıldığını ve yanılacağını belirtti. iki gün boyunca Ankara'dan ayrılmayan, sendikalarda yatan işçilerin sonuç alıcı eylemlere girişme isteği, Türk-İş'i işgal etme gibi istekleri, mücadelenin İstanbul'da devam ettirilmeye önerisi ile geri çevrildi. Zaman zaman gerginliklerin yaşandığı eylem işçilerin İstanbul'a dönmesi ile son buldu.

**Y.E.Mücadele Birliği Okuru/
İSTANBUL**

"Yeter ki Mücadelemizde Kararlı Olalım"

Merhaba Arkadaşlar

Ben uzun yıllardır, ihracat üzerine iş yapan bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Bilindiği gibi tekstil fabrikaları sömürünün en çok yaşandığı alanlardan birisidir. Örgütlü ve sınıf bilincimiz gelişmediği için bu sömürü her geçen gün biraz daha artarak devam etmektedir. Eğer bizler bilinçlenip örgütlenirsek değil patronlar, dünyanın en güçlü ordusunu dahi karşımıza dikseler vız gelir bize. Biz bu güce sahibiz. Yeter ki birlikte, mücadelemizde kararlı olalım. O zaman dünyanın avuçlarımızın içinde olduğunu anlayacaklardır.

Size bundan bir süre önce işyerinde yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. Çalıştığım firma oldukça büyük, uluslararası bir firmadır. Ama biz emekçiler emeğimizin karşılığını istediğimizde, bir anda küçük bir fason atölyesi haline geliyor. Bunu tabii ki biz değil onlar söylüyor. Sorunlarımızı çözmek için patrona bir mektup yazdık. Bir arkadaşımıza patronun odasına gidip, mektubu okuma görevi verdik. Arkadaşım gitmesiyle gelmesi bir oldu. Patron bu olaya çok sinirlenmişti. Bunun üzerine biz de mektubu telefonda okumaya karar verdik. Aynı şekilde kararımızı uyguladık ve telefonda mektubu okuyarak derhal toplantı yapmak istediğimizi, aksi taktirde makinaları kapatıp aşağıya ineceğimizi söyledik. Bizi fazla

ciddiye almadı. Biz de ona ders vermek ve gücümüzü göstermek için şalteri kapatıp aşağıya indik. Patron soytarısı, kudurmuşçasına yanımıza gelerek; "Ne istiyorsunuz?" dedi. Biz de, mesai saatlerinin düzeltilmesini, servis sorunumuzun halledilmesini, yemeklerin daha iyi şartlarda temiz bir şekilde verilmesini vb. kısacası, taleplerimizi söyledik. Bunun üzerine bana dönerek "Biz seninle üç yıl bir arada çalıştık. Arkadaşlarına benim kötü bir insan olmadığımı söyler misin?" dediğinde, ben de "Evet, eskiden arkadaştık ama şu anda benim arkadaşlarım işçiler" dedim. İğrenç suratına iyi bir şamar yemişi gibi oldu ve yüzünü ekşiterek "işbaşı yapan yoksa hepinizi işten atarım." tehditlerini savurmaya başladı. Biz de hepimiz gidiyoruz dediğimizde, az önceki kudurmuş köpek birden uysallaştı ve bizim isteklerimizin tümünü kabul etmek zorunda kaldı. Ama bu işin öncülüğünü kimin yaptığını bilmediği için, bir gün bahçede karşılaştığımızda bana; "iğnenin ucu kırılacak mutlaka" dedi. Ben de onun yüzüne alaylı alaylı baktım ve içimden "iğnenin ucu benim" diye geçirdim.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

**Y.E. Mücadele Birliği
Okuru Bir İşçi/İzmir**

KİTLELERİ DEVİRİME ÖRGÜTLEMELİK

Marx'ın, teorisinin kitlelerle buluştuğu zaman mad-di bir güce dönüşeceği saptaması, bugün bizim en temel hareket noktalarımızdan biri olmuş durumdadır. Doğruluğundan emin olduğumuz ideoloji ve politikalarımızı kitlelere taşımak ve onları bu ideoloji ve politika etrafında örgütlemek, çalışmamızın esasını oluşturuyor.

Bunu yaparken, sayısız insanla bağ kuruyoruz. Şöyle bir düşüncecek olursak, her gün bir çok insanla çeşitli vesilelerle nasıl bir araya geldiğimizi, konuştuğumuzu vb. görebiliriz. Çevremizdeki bir çok insanın bizi devrimci fikirlerimizle tanıdığını, bu anlamıyla bize yabancı olmadıklarını biliyoruz. Hatta bunun daha fazlasını da biliyorlar bizim hakkımızda. Bir siyasi yapının insanı olduğumuzu, devrimci faaliyet yürüttüğümüzü de biliyorlar. Bu anlamda bir sorunumuz yok. Sorun, bu ilişkileri örgütlü birer bağa dönüştürmekte. Hemen baştan belirtelim, örgütlü hale getirmek, herkesi belirli bir işleyiş ilkele-ri etrafında bir araya getirmek değildir. Çevremizdeki her insanı kolektifin parçası haline getirebilmek, kolektif için bir şeyler yapabilecek duruma getirmek demektir. Herkesin yetenekli olduğu işi yapması, yeteneklerini ve olanaklarını kolektifin hizmetine sunması demektir.

Kitlelerle bağ kurmak, bize büyük olanaklar sağlıyor; ama şu ya da bu şekilde ulaştığımız insanları oldukları gibi bırakmamamız gerekiyor. Onları hızla dönüştürmemiz, kendilerini bir bütünün parçaları gibi hissetmelerini sağlamamız gerekiyor. Ve asıl sorun da burada başlıyor. Bunun nasıl yapılacağına. Öncelikle bunun nasıl yapılacağını söyleyerek başlayalım: insanları hızla dönüştürmek, daha yeni tanıştığımız insanların üzerine ideoloji ve politikalarımızı hızla boca etmek değildir. Yeni tanıştığımız, daha bizim kişi olarak hakkımızda hiçbir bilgiye sahip olmayan insanlara

daha ilk adımda ideolojik-politik konularda propaganda yapmaya başlayacak olursak, bu onları çekmek şöyle dursun, itecektir. Belki onlara güven duyup kendi görüşlerimizi açmamız açısından bu onları hoşnut edecektir; ama diğer yandan nasıl biri olduklarını bilmedikleri, yaşamın içinde davranışlarını gözlemledikleri, herhangi bir paylaşımda bulunmadıkları bir insanı hızla benimsemeleri mümkün olmayacaktır. Bazen devrimin örgütlenmesi konusunda elimizi çabuk tutmamız gerektiğine dair yazıp söylediğimiz şeyler, yoldaşlar tarafından uçaştırılarak ele alınıyor. Biz, “devrimimizin kaybedecek zamanı yok” diyoruz. Bir bakı-

yoruz zaman kaybetmemek adına daha yeni tanışılan insanlara devrimci durum ve iç savaş anlatılıyor. Hem de karşımızdakinin anlayıp anlamayacağına dikkat etmeden, hem de kendi beylik, basmakalıp cümlelerimizle, kelimelerimizle. Daha tüm yönleriyle kavrayamadığımız, sınıfsal-sosyal özelliklerini bilmediğimiz, yaşamına dair çok ama çok az bilgiye sahip olduğumuz bir insana, devrimci durum ve iç savaşı en iyi şekilde anlatmış olsak bile, acaba o bütün bunları anlayabilecek kapasitede midir? Ya da tam biz ona bunları anlattığımız anda onun kafası bizimle midir? Bunları ölçmeden, daha doğru bir deyimle, sezmeden, yeni bir insana yaklaşırsak, onu kendimizden uzaklaştırabiliriz. Açık ki, birçok insan, öncelikle karşısındaki insana güvenmek ister. Bunun için de onun kim olduğunu, nasıl bir insan olduğunu, söyledikleriyle yaptıkları arasında tutarlılık olup olmadığını gözlemlemek ister. Ve bunun için de zamana ihtiyaç duyar. Bu nedenle insanları daha ilk görüşte örgütleyebileceğimize, leninist fikirleri onlara kabul ettirebileceğimize dair aceleciliğimizden vazgeçmemiz gerekiyor.

İlk yapılması gereken, hızla bu insanların yaşamına nüfuz etmektir. Kendimizi hızla onlara benimsetmeli, onların öncelikle kişi olarak bizi, sonra giderek kolektifi sahiplenmesini sağlamalıyız. Eğer bu yolu değil de tersini deneyecek olursak ters tepebilir. Elbette bu da mutlak değildir. Yaşam, tersinin doğru olduğunu gösteren örnekleri de çıkarabilir karşımıza; ama

bu güne kadar edindiğimiz tecrübeler, kitlelerin hızla üzerlerine boca edilen görüşleri benimsemeye zorluk çektiklerini, emin ve sağlam adımlarla gitmek istediklerini, en önemlisi, kendilerine bu görüşleri taşıyan insanlara güven duymak istediklerini gösteriyor. Bu nedenle bizim, her şeyden önce kitlelere güven vermemiz gerekiyor. Her davranışımızla, her sözümüzle tutarlı ve iddia sahibi olduğumuzu göstermeliyiz. Onlar bizim en ufak davranışımızda bile “bunlar bizim aradığımız, güvenebileceğimiz insanlar. Yaparlarsa bunlar yaparlar” diyebilmeliler.



Kitlelerin Dilini İyi Anlamak

Örgütlenme çalışması için yanlarına gittiğimiz insanların yaşam koşullarını iyi anlamalıyız ki, onların beklentilerini, özelliklerini, ruh hallerini vb bilelim. Yığınlar ne istiyorlar? Onların bir an önce çözüme kavuşmasını istedikleri sorunlar neler? Acilen çözüm aradıkları sorunlarının çözümünün ne olacağını düşünüyorlar? Kaygıları, korkuları nelerdir? Aralarında çalışma yürüttüğümüz bu insanlar neye üzüldür, neye sevinirler? Kendileriyle ilişki kurmaya çalışan insanlarda en çok neye dikkat ediyorlar? Onları çeken ve iten şeyler nelerdir? Bütün bu sorular her an kafamızın içinde olmalı ve cevaplarını her an verebiliyor olmalıyız. Biz leninistler oturduğumuzla, kalkışımızla, etraftaki insanlara gösterdiğimiz sevgi ve saygıyla, kısacası her şeyimizle, tüm davranışlarımızla göz doldurmalıyız. İnsanlar, bizim farklı türden insanlar olduğumuzu düşünmeliler. Tabii bu bizi kendilerine yabancı hissedecekleri bir farklılık olmamalıdır. Tam tersine, onlar bizi kendilerinden biri olarak görmelidirler. İnsanlar bizi uğurlarken, “yine gelin, bekliyoruz” diyebilirmeliler. Her şeylerini bize güvenle emanet edebilmeliler. Bizi her zaman her yerde başkalarına anlatabilmeli, bizimle ilişkide bulunmaktan dolayı gurur duyabilmeliler.

İşçi ve emekçi kitlelere giderken, asla onlardan farklı, üstün birileriymiş gibi davranmamalıyız. Onlardan daha bilinçli olabiliriz ama onların da “yaşam okulu”nda okuduklarını ve bize öğretecekleri çok şeyleri olduğunu unutmamalıyız. Elbette bundan halkçı olmak, halkın en geri yanlarıyla buluşmak sonucu çıkmaz. Halkın içinde erimek, onlarla kaynaşmak derken halkın bizi şekillendirmesini kastetmiyoruz elbette. Biz, her zaman işçilerin, emekçilerin arasında olacağız, onlar bizi kendilerinden biri gibi benimseyecek, onlarla aynı dili konuşacağımızı anlayacaklar. Ama bizimle bağ kurdukları her yerde geliştiklerini, dönüştüklerini, “geçmişin ölü eli”ni bu sistemden edindikleri eski alışkanlıkları kırdıklarını da görecekler. Devrimcilerin görevi, topluma öncülük etmektir, onları taklit etmek değil.

Asla ama asla zor beğenir olmamalıyız. Bu, emekçi halkın ilk anda dikkatini çekecek bir şeydir. Emekçi halkın insanları bin bir zorlukla size sundukları şeyi sizin beğenmediğinizi ya da buna sizin burun kıvrığınızı görürlerse, bir daha asla ve asla size bir şey vermek istemezler. Bu onlar için en büyük güven kırılmasıdır. Ve emekçi halkın güveni bir kez kırıldı mı, onu bir daha sağlamak neredeyse imkansızdır. Bu nedenle, her leninist, emekçi halkla ilişkilerinde son derece hassas olmak zorundadır. Onların arasında kolektifi temsil ettiğimizi, onların bizim her davranışımızı kolektife mal edeceklerini bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. Onlar için kolektifin cisimleşmiş hali biziz. Biz ne isek temsil ettiğimiz kolektif de onların gözünde o.

Kitlelerle kaynaşabilmek, onları örgütleyebilmek için, onların arasındayken kullandığımız dile dikkat etmemiz gerekiyor. Bundan kastettiğimiz konuşma şeklimiz, ses tonumuz vb. değildir. Onlarla ortak bir dil tutturabilmeliyiz. Onların anlayabileceği basit bir dille konuşmalıyız; en karmaşık görünen sorunları onlar için en anlaşılır hale getirmeliyiz. “Basit ve açık, yığınlar tarafından anlaşılır bir dille konuşmak...” diyor Lenin; “çok bilmiş kavramların ağır ateşinden, yabancı söz-

cüklerden, ezberlenmiş, hazır, ama yığınlarca anlaşılmayan, henüz tanınmayan parolalar, tanınlar, sonuçlardan ilk ve son olarak vazgeçmeyi bilmek gerekir.” Bunu başarabilmek için Leninistlerin yapmaları gereken içlerinden geldiği gibi, içten ve samimi konuşmalardır. İşçi ve emekçilerle konuşurken asla kitabı olmamalı, asla kendini kasmamalıdır bir Leninist. Konuşmanın kendi doğallığı içinde istenilen sıcaklık yakalanacaktır. Emekçi halk, kendisine sıcak davrananla, kendisine sıcak davranmaya çalışanı hemen ayırt eder. Yıllardır edindikleri yaşam tecrübesi onları insanlar konusunda doğru karar verebilecekleri bir noktaya getirmiştir.

Yığınlara giderken özellikle dikkat etmemiz gereken noktalardan biri de daha çok, öne çıkmış, başkalarını çekip çevirme kapasitesine ve yeteneğine sahip, doğal önderlere ulaşmaktır. Bire bir yüzlerce insana ulaşmaya çalışmaktansa, o yüzlerce insanın gözünün içine baktığı, sözünü dinlediği insanları bulup, onları örgütlemeliyiz. Ana halkaları tutup çektiğimizde zincirin tümünü yanımıza çekebiliriz. Böyle doğal önderleri bulmalı, onlarla yoğun bir biçimde ilgilenmeli ve onlara görev ve sorumluluk vermeliyiz. Böyle insanlar inisiyatif sahibi oldukları için, kendilerine bir görev verildiğinde onu en iyi şekilde yapmaya çalışırlar. Onlara mutlaka kolektif anlamda yapabilecekleri küçük de olsa işler vermeli, bu işi yapmasını sağlamalı, bu anlamda denetlemeli ve böylece kendisini bizden hissetmesini sağlamalıyız. Bizim için küçük de olsa bir iş yapan, diyelim ki bir paketi bir yerden başka bir yere taşıyan ya da bir etkinliğin biletini kendi çevresine dağıtan kişi kendisini bizim, bir kolektifin parçası hissedecektir. İyi bir örgütçü her işe kendisi koşturan, her işi kendisi yapan, başkalarına hiçbir iş bırakmayan kişi değildir. İyi bir örgütçü yapılması gereken işi iyi tespit eden, bunu yapabilecek insanları bulan ve bunlar arasındaki iş bölümü ve koordinasyonu iyi sağlayabilen kişidir. Böylelikle insanlar daha çok inisiyatif verilir ve onların gelişimi hızlandırılır. Lenin, bu konuda özellikle gençliğe görev verilmesinin iyi olacağını, onların hata yapmasından korkmamak gerektiğini, tecrübeli olanların onların hatalarını “tatlılıkla” düzeltereklerini söylüyor. Bu konuda da kolektif düşünmek gerekiyor. Kolektifin içinde kişilerin hata ve eksiklikleri olabilir ama bunlar kolektifin diğer bileşenleri tarafından sabırla, gerekli esneklik gösterilerek düzeltilecektir. Dışarıdan kolektifi gözlemleyen birisi eğer bu sabrı, emeği ve esnekliği görürse bundan etkilenmemesi düşünülemez. İyi bir örgütçünün “zaman hırsızları” ile bizim için küçük de olsa bir şey yapabilecek olanları, kadro olabileceklerle sadece çevremiz olabilecek insanları iyi seçebilmesi gerekiyor. “Davaya derinden bağlı, teoriyi bilen ve onu olgularla bağlantılı olarak yorumlayabilen, inançlı devrimciler, ne yazık ki çok az. Ama eğer, böyle inançlı insanlar bir avuç da olsalar, mevcut olursa, devrim için objektif koşulların varolduğu yerlerde, devrim olacaktır.” diyor Fidel, “çünkü objektif koşulları tarih yapar; ama subjektif koşulları yaratan ise insanlardır.” (Sosyalizmi Kuracağız, Sf.38)

Teorinin maddi bir güce dönüşmesinin yolu, buradan geçiyor. İşçi ve emekçi yığınların arasına dalmış, inançlı ve kararlı kadroların yoğun pratik faaliyetinden. Yığınlar kör değildir, bu çabanın karşılığını mutlaka vereceklerdir.

Ayışığı Küba Dostluk Günü: YALANSIZ HÜRRIYETİN ELİYLE BULUŞMA



Merhaba;
umudun yanında yer alanlara...

Uzun soluklu bir çalışmanın sonucu olarak gerçekleştirilen Küba Dostluk Günü, 17 Ekim Pazar günü Kadırga Kültür Merkezi'nde yapıldı. Büyük bir coşkunlukla düzenlenen Küba Dostluk Günü, "Ellerimizi yalansız hürriyetin eliyle" buluşturmak üzere, Che şahsında tüm dünyada ölümsüzleşen devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı.

*"Merhaba; Che'nin, Fidel'in, Küba halkının dostlarına...
Merhaba; umudun yanında yer alanlara...
Merhaba; tercihini özgürlükten yana yapanlara...
Merhaba; bizden size..."*

Merhabaların ardından, yüreklerinin ve umutlarının bizden yana olduğunu bildiğimiz tüm dostlarımıza selamlarımızı gönderdik:

"Tarihi sayısız ayaklanmalarla dolu, direnen Latin halklarına selam olsun..."

İnsanlığın utancını simgeleyen Afrikalı aç çocuklara selam olsun..."

Sapan ve taşla simgeleşen Filistin halkının intifadasına selam olsun..."

Serhıldanlarla özgürlük mücadelesini yükselten Kürt hal-

kına selam olsun...

İşgale karşı direnen Irak halkına selam olsun...

F tipi zindanlardan yükseltilen özgürlük çılgınlığına selam olsun...

Bedenini ölüme yatan Remzi Aydınlara selam olsun...

Yüreklerini saf dereler gibi ırmaklara katarak, yüzler binlere, binler milyona, milyonlar milyarlar okyanuslaşırken, kapitalizmin tiranlığına baş kaldıran, özgür bir dünya için savaşan dünya halklarına selam olsun..."

Neden "Küba Dostluk Günü" diye soracak olanlara cevabımız şu şekilde oldu:

"Amerikan ablukasına ve ambargoya onurla direnen Küba halkıyla dayanışmak için..."

İki halkın yaratan ellerini buluşturmak için..."

Küba halkının yükselttiği özgürlük türküsünü bizim türkülerimizle çoğaltmak için..."

İnsanlığın umudu Küba'nın yanında yer almak için..."

Hep bir ağızdan haykırdık:

Cuba Si Yankee No!



Cuba Sabor:

"SOSYALİZM MUTLULUKTUR"



Tuncay Çakan

"Bir-İki-Üç Daha Fazla Küba"
dedi



Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak

"Cuba Si Yankee No" sloganları arasında sahneye çıkan Cuba Sabor, verdikleri sıcak mesajlarla Küba'nın gülen yüzünü bize taşıdılar. Az bildikleri Türkçeleriyle bizlere "kapitalizmin stres, bunalım, mutsuzluk; sosyalizmin mutluluk" olduğunu anlattılar. Yalansız hürriyetin topraklarından yükselen neşeli ritimleri bize taşıdılar. Sahnedeki "Viva Cuba" haykırışlarıyla ayrıldılar.

Ayışığı Sanat Merkezi'nin en küçük sanatçılarından olan İlayda, kırmızılar içinde dans ederek şiir grubundan Vefa Serdar ile sahneye çıktı. Nazım'ın Havana Röportajı şiirini büyük bir coşkuyla okudular. İlayda, danslarıyla şiire yaşam kattı.

Her zaman tavrını işçilerden, emekçilerden, dünyanın ezilen halklarından yana yapmış, Küba ile dayanışma örneğinin Türkiye'deki ilk yapımcılarından olan Bilgesu Erenus, Küba Dostluk Günü'nde de bizi yalnız bırakmadı. İnsan yüreği, gitarı ve güzel sesiyle coşkuymuza coşku, heyecanımıza heyecan kattı. Küba Dostluk Günü'nün onur konuğu anamız Tayibe Aydın, yüreğinden koparılan, Remzi Aydın'ın mesajlarını bize taşıdı. Onun yürekleri burkan konuşması, salonda öfke patlamasına neden oldu. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak". "Remzi Aydın Yalnız Değildir". "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" haykırışları tüm salonu kapladı.

Yalnızca demokratik kitle örgütlerinin etkinliklerine katılan Zazaca, Lazca, Ermenice etnik müzikler yapan Verva Roz, dostluk gününün enternasyonal ruhuna uygun bir şekilde şarkılarını seslendirdi. Yaşamlarının merkezine müzik çalışmalarını koyan bir grup üniversite öğrencisinden oluşan Verva Roz, sahneyi "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla terk etti.

Uzun zamandır hayali kurulan, bu hayali gerçek kılmak için çalışmaları yürütülen ve kısa bir zamanda somut hale gelen Ayışığı Müzik Grubu sahne aldığı anda, tüm salonda büyük bir merak ve heyecan hakimdi. Yükselen gitar, bağlama seslerinin ardından, salonu dolduran o güzel insan sesleri, alkışların yükselmesini beraberinde getirdi. Hayali kurulan şey gerçek olmuştu. Adım atılmıştı... Artık hedef, daha ilerisini yapabilmektir.

Ayışığı Sanat Merkezi çalışmalarına gitar hocası olarak başlayan Tuncay Çakan arkadaşımız, dostumuz, sahne aldığı anda hepimizle büyük bir heyecan hakimdi. Dostluk Günü için bestelediği şarkıları dinleyecektik. Önce müzik grubumuzdan bir arkadaşım vokallikinde "Sonsuza Dek Ey Kumandan" haykırışları arasında Hasta La Victoria Siempre marşı ve Dona Dona şarkısı söylendi. Büyük bir beğeni alan çalışmamın ardından Tuncay Çakan yeni besteleriyle programına başladı.

"Dünya iyi bak oraya/O senin umudundur/O senin onurun" haykırışlarının arasında öyle bir haykırış yükseldi ki kendimizi büyük bir coşku selinin içinde bulduk. "Haydi şimdi" haykırışının ardından yükselen "Bir iki üç daha fazla Küba/ Bir iki üç daha fazla Fidel/ Bir iki üç daha fazla Che Guevera" tüm yürekleri doldurdu. Nazım ustanın "Aya gidilecek daha da ötelere" şiirini besteleyen sanatçı "İşte ben komünistim bu soruya cevap verdiğim için" diyerek bestelerini sonlandırdı. Her iki bestesi de büyük bir beğeni topladı. Ardından Ayışığı çalışmalarının özel isteği üzerine "Tamirci Çırağı" ve "Korku" parçalarını seslendirdi. Sahneyi devrimci duygularıyla bizleri selamlayarak terk etti.

Antep Ayışığı Şiir Grubu, kurgusuyla ve müzikleriyle yoğun ilgi gördü. Salondaki herkes açısından büyük bir sürpriz oldu. Şiir grubunun, yeni çalışmaya başlayan şubemizden böyle güzel bir programla Küba Dostluk Günü'ne katılması coşkuymuza coşku, heyecanımıza heyecan kattı. Şiir grubundaki arkadaşımızdan yükselen ses kulaklarımızda unutulmayacak izler bıraktı. "Che'nin yolunda Ya Devrim Ya Ölüm bizim yazgımız" dizeleri yükseldiğinde salondaki coşku anlatılmazdı. Şiirler ve şarkıların sonuna gelindiğinde bir el çekici, bir el orağı, bir el de çaldığı gitarın arkasından işlenmiş kız yıldızı kaldırdığında gökyüzüne doğru, yaratılan görsel güzellik salondaki coşkuya coşku kattı.

Tüm programlarımızda yanımızda yer alan Hilmi Yarayıcı, Küba Dostluk Günü'nde de bizi yalnız bırakmadı. "Ayışığı Sanat Merkezi'nin ilkel bir duruşu var. Popüler isimlere yer vermiyorlar programlarında" diyerek bizleri onore etti. Şarkıları, türküleri ve halaylarıyla Küba halkı için sesimize ses, gücümüze güç kattı.

İki halkın kültürünü kaynaştırmak amacıyla başlattığımız Salsa, Rumba, Mirendi gibi dans çalışmalarımız büyük bir heyecan ve özveriyle hazırlandı. Ne var ki, programın çok yoğun olmasından dolayı sahnelenemedi. Aynı şekilde, Ayışığı İzmir Korosu da etkinliğimiz için yoğun bir hazırlık yapmışlardı, onlar da programın yoğunluğundan dolayı sahne alamadılar. Salonda büyük bir heyecanla beklenen dans grubumuz ve korumuz bugün belki sahne alamadı ama başka bir programda bu emeğin ürünlerini mutlaka izleyicilerle paylaşacaklardır.

Dostluk Günü'nde yanımızda yer alan Orhan İyiler ve Vecdi Erbay'a teşekkür ediyoruz. Kürsüye davet edilen Orhan İyiler, Küba'nın ve Fidel'in yanında yer alan mesajlarını "Yaşamın Marksizm, Yaşamın Leninizm" diyerek sonlandırdı.

Latin halklarının yerel ritmik müziklerini yapan Latin Percision grubu Conjunto Ritmico, farklı bir tarzda müzik yapımlarına yağın salonun ruhunu yakalamayı başardı. Müzikleri ve ritimleriyle Küba Dostluk Günü'ne farklı bir renk kattılar.

Bir çok sanatsal faaliyetin yer aldığı Dostluk Günümüz, Kübalı ressam Miguel Mariano Gomez Hernandez'in resimlerinden oluşan sergiye de ev sahipliği yaptı.





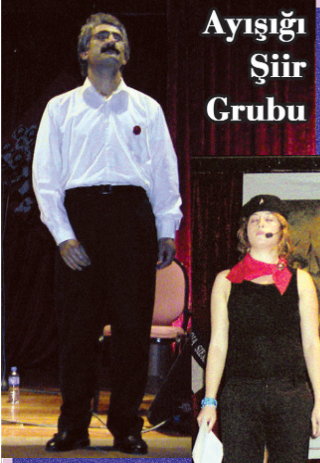
Ölüm Orucu SÜRÜYOR!



Ayışığı Müzik Grubu



Antep Şiir Grubu



**Ayışığı
Şiir
Grubu**

Uzun ve yorucu bir çalışmanın sonunda bir çok engelle karşılaşan Küba etkinliğimizi, her şeye rağmen başarıyla sonuçlandırmış olmanın sevincini yaşıyoruz. Elbette eksiklerimiz oldu, onlardan dersler çıkardık geleceğe dair... Başından itibaren bize zorluk çıkaran, her tür yolu deneyerek bu günü engellemeye çalışan polisler en son çare olarak,

“bomba ihbarı yapıldı” gerekçesiyle salona girmeye ve insanları tedirgin etmeye çalıştılar. Hiçbir dayanağı olmayan bu türden iddialarla salonun kapısını onlara açmayacağımızı söyledik ve tavrımızı sonuna kadar koruduk. Bunun üzerine oradan ayrılmak zorunda kalmalarına rağmen, daha da çoğalarak tekrar girmeyi denediler. İnsanlardan kurulan barikatın sonucunda geri adım atmak zorunda kaldılar. Bu arada program saati epey geçmiş, insanların sabırsızlanmaya başlamıştı. Ama ne olursa olsun, onların hiçbir zoru bizim moral ve coşumuzu azaltamamıştı.

Küba Dostluk Gününde bir kez daha haykırdık: Yüzyılın Komünü Küba, devrimin bayraklarını indirmediğini ve indirmeyeceğini, devrimci Küba halkının boyun eğip teslim olmadığını ve olmayacağını, bu hülyayı bir kez daha yaşatacağını yankeelerin yüzüne haykırmaktan asla geri durmadı, durmayacaktır.

**Program
Sunucuları**

Küba halkı milyonların sesiyle haykırıyor: “Kimseye kapılarımızı kapatmıyoruz, kimsenin hareketini sınırlandırmıyoruz. Herkes Küba'ya gelip kendi gözüyle olanları görmelidir.”

“Satacak şekerimiz, meyvemiz, aşlarımız var. Geleceğimizi ise satmıyoruz.”

Biz de haykırdık:

Geleceğini satmayan Küba halkının yanındayız...

**ZAFERE KADAR DAİMA!
SONSUZA DEK EY KUMANDAN...**



**Ayışığı
Dans
Grubu**